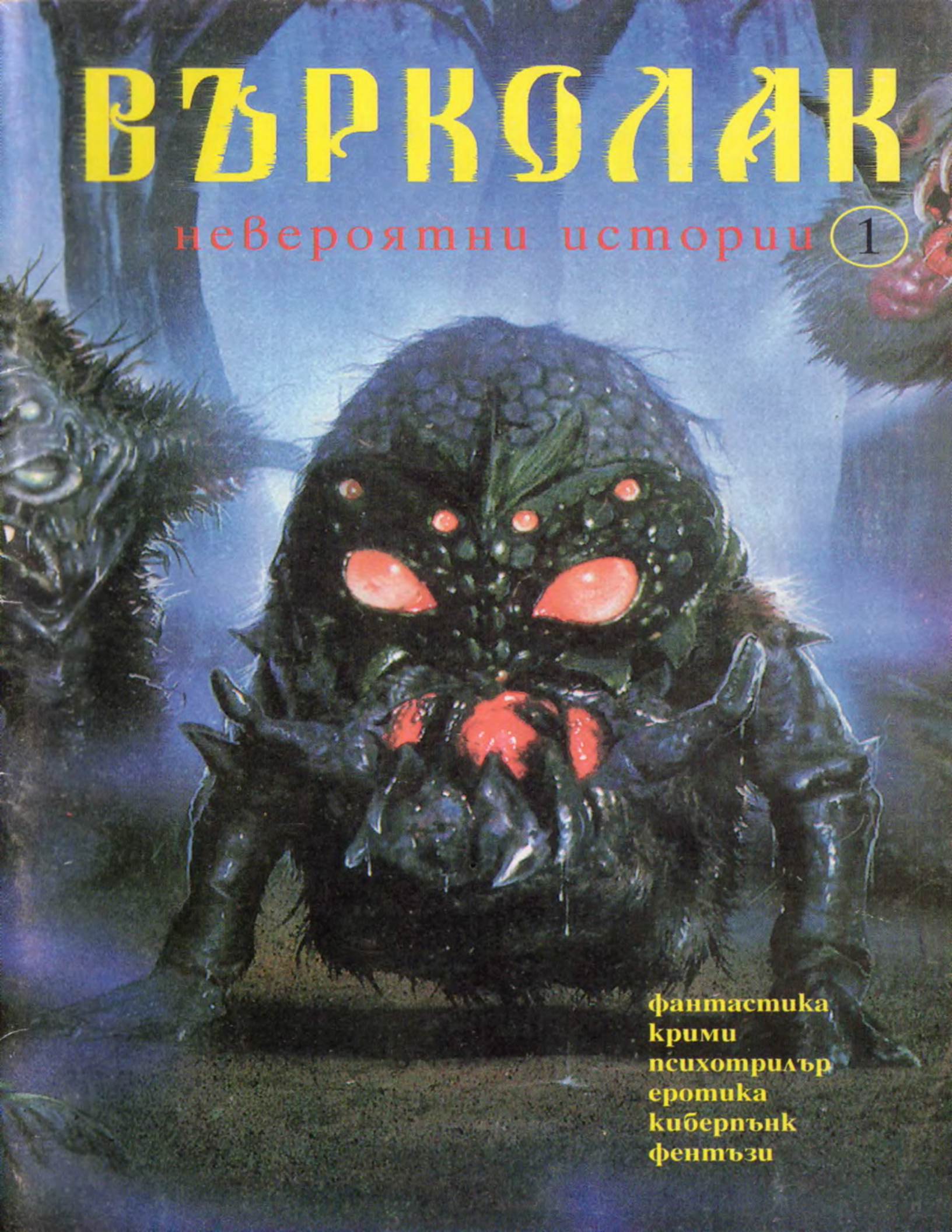

ВЪРКОЛАК

невероятни истории 1

фантастика
крими
психотрилър
еротика
киберпънк
фентъзи

СПИСАНИЕ „ВЪРКОЛАК“, 1997 Г., БРОЙ 1

Превод: Людмила Георгиева, Петър Оббов, Юлиан Стойнов, Величка
Евстатиева, Ангел Маринов

chitanka.info

ЛОРЪНС УАТ-ЕВАНС

ЖЕНА В БЕЗКРАЙНОСТТА

Молбата му очевидно изненада комисията, която трябваше да се произнесе по неговия случай. Досега никой не се бе обръщал към комисията с подобна мотивировка. Крисуъл така и не разбра дали в края на краищата решението се ускори, или не.

Споменът отново изплува в съзнанието му, когато ченгетата го помъкнаха към колата. Идвал ли е някой друг с подобна молба? Ще му повярват ли? Още пазеше пропуска, който пазачите му бяха дали пред входа на Пропастта. Пък и нищо нередно не беше сторил. В най-лошия случай просто щяха да го отпратят обратно, тъй че да си остане при своите. Докога? Докато не се побърка от тези безкрайни преходи.

Ако го пуснеха, не му оставаше нищо друго, освен сам да се върне в Пропастта. Вече знаеше всичко, което му бе нужно, ала и този път не намери онова, което търсеше. Ако се беше взел в ръце и следваше създадените от самия него правила, този свят отдавна щеше да е зад гърба му. Но като видя Карен сама, не издържа, предаде се. Вместо да провери набързо и веднага да се върне обратно в Пропастта (както възнамеряваше да стори и както вече се беше случвало с отвратителна повтаряемост четиринадесет пъти), той я проследи до дома ѝ и започна да го наблюдава.

Крисуъл си спомни как надничаше през прозорците, прикривайки се зад храсталаците в градината. Как тя се връщаше с покупките, как се разхождаше с мъжа си... Всичко бе като далечно ехо от друг свят. Спомни си как у него първо пламна яростна омраза към съпруга ѝ, а сетне и решението на всяка цена да го убие и да заеме мястото му. Впрочем едва ли би се решил на подобна постъпка. Поне засега. Но ако разочарованието щеше да го следва във всеки нов свят — си мислеше Крисуъл, — не бе изключено да се подаде на това зловещо изкушение. Но неговите двойници имаха същото право на живот, точно толкова права върху Карен, колкото и той самият. А това означаваше, че както и да се подредят обстоятелствата, замисленото от

него щеше да си бъде чиста проба хладнокръвно убийство. Най-лошото обаче е, че номерът не става. Та нали вече минаха пет месеца от смъртта ѝ, няма как да ги върнеш. Но Карен сигурно ги помни, ще иска да си говорят за събития, от които той си няма и представа. За работа, за приятели... Той просто бе изпаднал от хода на времето, загубил бе ориентация, а трябваше да се отчита и всичко онова, което различаваше тази реалност от неговия роден свят! Сигурно имаше такива различия и навярно те не бяха свързани със смъртта на Карен...

Крисуъл седна в колата, осъзнавайки с благодарност, че ченгетата дори не му нахлузиха белезници. Стори му се, че те повярваха на думите му. Самата му физиономията вече бе някакво убедително доказателство, пък и реакцията на Карен. Когато го закараха до вратата на дома ѝ, тя без сянка от съмнение в гласа си потвърди: „Не този! Това е моят съпруг!“.

След това се появи мъжът ѝ — нейният истински мъж, от този свят. Тогава раздражението ѝ, предизвикано от недоумението на ченгетата, се смени с пълно объркване. Тя гледаше ту единия, ту другия — различаваха се само по дрехите. Ченгетата, естествено, също забелязаха сходството и един от тях запита:

— Кой все пак е вашият съпруг?

Карен ги огледа и в очите ѝ застинаха страх и неувереност. У Крисуъл пламна предателското желание да излъже и така — с измама — да завладее Карен. Но го потисна, макар и с труд, отказа се — едва ли щеше да понесе уплахата и объркването ѝ.

— Този е съпругът ѝ — каза той, — а аз съм от пресечно време. Дойдох тук през Пропастта, защото исках да видя двойника си.

Което не беше съвсем точно. Истината е, че най-много от всичко му се искаше да няма двойник в този свят. Дошъл бе да види Карен. Но как да го обясниш там, пред прага на нейния дом, под изумения ѝ поглед. Затова излъга и позволи на ченгетата да го помъкнат към участъка.

По пътя Крисуъл не обели и дума. Когато колата спря на „Каригън стрийт“, пред входа на участъка, той продължи да седи на мястото си. Едно от ченгетата слезе от колата, заобиколи я и отвори неговата врата. Крисуъл се измъкна послушно, обърна се и замръзна. Точно зад гърба му паркираше стар червен шивролет, зад волана седеше двойникът му, а до него — Карен.

— Защо са тук? — нервно попита арестуваният.

— Трябва да решат дали да отправят обвинение към вас — отвърна ченгето.

— Господи! — изстена Крисуъл, с мъка сдържайки сълзите си при мисълта, че Карен (макар и друга, не неговата Карен) може да го даде под съд.

Двойниците седяха в колата, очаквайки да го въведат в участъка. Макар да знаеше, че тя няма да го чуе, Крисуъл все пак извика:

— Прости ми, Карен!

После го помъкнаха нагоре по стъпалата.

Трябваше да разкаже всичко така, както си беше. Под настойчивия поглед на Карен (Крисуъл се правеше, че не я забелязва) той разказа за автомобилната катастрофа — как онзи пиян идиот не успя да овладее кормилото и мерцедесът му се вряза в стария червен шевролет. Карен беше буквално сплескана, с обезобразено от стъклата лице. Крисуъл вдигна очи към нея само веднъж. И прочете изписания върху лицето ѝ ужас — същото изражение, което видя в моргата. Бяха я позакърпили, понапудрили раните върху лицето ѝ, но това вече не беше тя. Пред него лежеше безжизнена кукла.

Разбира се, нямаше никакъв смисъл изобщо да споменава за Пропастта — в този свят също имаше Пропаст. Но пък им разказа за специалната комисия, която в неговия свят решаваше кой има право да влиза и излиза от Пропастта. В тукашната реалност никой никога не бе създавал такава комисия. Всеки можеше да хлътне в Пропастта, стига да бе изслушал поне една лекция за паралелните светове или да бе попрелистил кратката история на този феномен. Всеки, който бе предупреден за нищожните шансове да се завърне обратно в собствения си свят, а и за опасностите, дебнещи пътешестващите между световите.

Тук процедурата бе проста. Идващите ги обискираха, принуждаваха ги да отговорят на няколко въпроса, а след това ги пускаха. Когато го освободиха, той тръгна направо към „своя“ дом. Както бе правил същото цели четиринайсет пъти преди това.

Никой не му отвори, когато позвъни. Крисуъл извади ключа си, но куражът мигом го напусна. Ами ако и ключът е същият? Възможно бе дори такова сходство между световите! Ако влезеше, това щеше да е нарушение на закона. Докато се колебаеше, Крисуъл забеляза

приближаваща към къщата непозната синя кола и безпогрешно разпозна седналия зад волана свой двойник.

Отказа се. Нямахме никакви намерения да краде жената на двойника си. Сигурно сред безкрайното множество от светове, които Пропастта свързва в едно, би трябвало да има и такъв, в който Карен е жива, а той самият — мъртъв. В това Крисуъл не се съмняваше. Нещо повече — вярваше в него тъй дълбоко, както искрено религиозните хора вярват в Бога. И се бе заклел да намери този свят — света, в който Карен го очаква, самотна и страдаща като него самия.

Отдалечи се с бързи крачки, за да не бъде забелязан около къщата. Пое към Пропастта, към своя шестнадесети опит. Но не се бе отдалечил и на две пресечки от дома, когато покрай него премина червеникавият шевролет. Зад волана му седеше Карен. Караше внимателно и предпазливо както винаги, Крисуъл застина като хипнотизиран от появата ѝ. Карен, сама, връща се у дома... В отсъствието на съпруга, който сигурно би разрушил илюзията, тя приличаше толкова много на собствената му жена, че Крисуъл не издържа. Обърна се и тръгна след нея — с наслада проследи как вкарва колата в гаража, как вади от багажника покупките, как спира пред прага и рови в чантата, за да извади ключовете...

Крисуъл се скри в храсталаците — ей така, просто да погледа, да зърне за миг късче от живота, който оня пиан кретен му отне. Само мъничко, Господи, съвсем мъничко... Но това мъничко се удължаваше и удължаваше, а той все не можеше да откъсне очи... Изгуби всякакво чувство за предпазливост и реши, че е нереален, невидим за другите. Та нали той е там, вътре в дома, близо до Карен. Как тогава може да бъде и тук, в храстите?

Все пак го забелязаха. Двойникът тайно позвънил в полицията и сега Крисуъл трябваше да обяснява всичко на един сержант и двама офицери. Когато свърши, погледна Карен, която се разрида сред настъпилото неловко мълчание. И той не успя да сдържи сълзите си. Но тя се обърна към другия. Съпругът ѝ я прегърна, притисна я до себе си и поглади косите ѝ. Желаше да я утеши, ала в погледа му се четеше и недоумение, и жалост, и гняв.

— Госпожо — наруши мълчанието сержантът, — ще направите ли оплакване срещу този гражданин? Ако не, ще го изпроводим до

Пропастта. Така постъпваме с всички нежелани гости. Ако се оплачете, ще сторим същото, но преди това ще бъде съден.

— Пуснете го — рече двойникът.

— Благодаря ви — произнесе Крисуъл.

Двойникът погледна жена си, после се вгледа в него:

— Желая ви успех.

— Благодаря — промълви самотникът. — Сержант, ако някой ще ме придружи до Пропастта, готов съм да тръгна веднага.

Сержантът кимна.

След около половин час Крисуъл наближи вратата. В този свят имаше врата. Зееше в полуразрушената ограда, скована набързо от шперплат и други вехтории навярно още в първите дни след появата на Пропастта. Личеше, че тогава тук са царели паниката и объркването. Сега край оградата властваше спокойствието. Отнякъде струеше слънчева светлина. От някое друго пространство, от някой друг свят, където Пропастта все още не бе покрита отгоре. Крисуъл само леко се приведе и хлътна през вратата. И светлината изчезна...

Петнайсет пъти беше стоял така пред Пропастта и нито веднъж не успя да проумее какво всъщност виждат очите му. Дори след всичките описания, които беше изчел, дори подир всичките теории, на които се бе наслушал. Сигурен беше само в едно — светът, който се виждаше зад оградата, съвсем не беше светът, в който попадеше, след като прекрачваше напред. Какъвто и да бе онзи слънчев свят, той беше някъде твърде далеч в пресечното време и вероятно нямаше нищо общо с познатия на Крисуъл свят. А на него му се искаше само едно — да попадне в своя собствен свят. Но с една-единствена разлика — там Карен да е жива и самотна...

Крисуъл направи крачка напред. Както винаги не почувства нищо необикновено, никакво усещане за преход — само обхващащата го за миг паника, водопадът от светлини и сенки, преливащ накрая в леко потрепваща пред очите му картина. Това бе всичко. Но той вече знаеше, че е напуснал завинаги света зад гърба си, потъвайки в кръстовището на времената.

Крисуъл се обърна и излезе от Пропастта напълно сигурен, че е невъзможно да се е върнал отново в света, от който бе прогонен. Пропастта е пълна с безкраен брой пресичащи се светове. За да се върнеш обратно, трябва да направиш крачката назад с точност до

размерите на електрон. Но той мина близо и този свят би трябвало да прилича на неговия собствен. Засега поне оградата около Пропастта изглеждаше по същия начин. Крисуъл почука на вратата.

Никой не му отвърна и той натисна дръжката на бравата. Вратата се откря, Крисуъл се озова на паркинга и се огледа. Нямахше нито охрана, нито учени. Не те преджобваха, не те разпитваха. От сглобяемите къщи и павилиони, които заобикаляха Пропастта в оня свят (а и в многото други, които беше посещавал), нямаше и следа. Оградата на паркинга пред хотел „Холидей“ не бе ремонтирана от памтивека. Крисуъл се огледа и повдигна рамене — така бе по-добре. Докато затваряше вратата зад себе си, зърна залепен върху нея надпис: „Опасна зона! Влизане на ваш риск!“. Усмихна се и тръгна нагоре към хотела.

От телефона до входа поръча такси, сетне си купи шоколад от автомата. Монетата свърши работа — това го обнадежди, че и хартиените банкноти няма да предизвикват подозрения. Когато таксито пристигна, той седна на задната седалка и съобщи домашния си адрес. Крисуъл внимателно оглеждаше улиците, по които минаваха. Тук-там откриваше по някоя незначителна разлика — различни реклами, боядисани в друг цвят къщи... Но в общи линии всичко му беше познато, явно не се бе отдалечил твърде много от своя свят.

Колата спря, Крисуъл се разплати и шофьорът пое парите му безмълвно. След като остана сам, тръгна по пътеката в градината. Храстите бяха доста по-ниски, той никога не ги подрязваше толкова много. Отляво на входната врата имаше още една. Крисуъл крачеше по пътеката, опитвайки се да открие разликите. Щорите на гостната също бяха различни и Крисуъл неочаквано осъзна, че в тази реалност той не живее тук. Никакъв двойник не би допуснал толкова съществени промени. Все пак приближи до вратата и позвъни.

Отвори му непозната тридесетгодишна жена, дребничка, добре сложена, с красиви червеникави коси и миловидно лице.

— Какво обичате? — попита тя.

— Ъ-ъ-ъ... Извинете ме, търся Карен Крисуъл. Госпожа Карен Крисуъл.

— О, това е жената, от която купихме къщата. Разбирате ли... Нея я няма, вече три месеца живеем тук.

— Замина ли? Къде?

— М-м-м...

— Вижте, госпожо, трябва да я намеря на всяка цена. Става дума за брата на съпруга й...

Крисуъл си помисли, че така е най-добре. Тъй де, не е ли брат на своя двойник? Ако тук съществува Карен Крисуъл, ако тя живее в този дом, значи е неговата съпруга. Моминското й име беше Хохст.

— Честно да ви кажа, с нищо не мога да ви помогна.

— Защо? — Крисуъл едва не се разкрещя, но бързо се овладя. — Извинете. Всичко това е някак твърде неочаквано. Къде би могла да замине и защо?

— След смъртта на мъжа си тя не пожела да живее повече в тази къща. Казваше, че е твърде голяма за самотна жена като нея, че всичко тук й напомня за него. Бързаше и затова я продаде доста евтино. Ако не беше така, ние едва ли бихме могли да си позволим такъв дом.

Нещо приседна в гърлото на Крисуъл, сякаш огромен товар се смъкна от плещите му. Той отново си спомни какво беше това надеждата.

— Мъжът й е починал?

— Преди пет месеца. Не знаехте ли?

— Не. Не сме се виждали от три години. Семейни разногласия...

— Да, такива работи. Загина при автомобилна катастрофа. Жена му го изпратила някъде за нещо и пиян шофьор се врязал в колата...

— Жалко, наистина — рече Крисуъл, едва удържайки предателската си усмивка. Бе изненадан и от факта, че толкова се радва на собствената си смърт.

— Да, тя го преживя трудно. Никога не съм виждала човек, който толкова да страда. Казваше, че не може да живее без съпруга си на този свят. Затова уреди нещата, продаде къщата и се упъти към хотел „Холидей“, на Четвърто авеню. Казват, че е преминала през онази дяволия, през Пропастта, както й викат. Беше уверена, че някъде непременно ще го намери, че някъде трябва да има свят, в който той е жив, а тя — умряла. Че с цената на всичко ще намери тоя свят, дори ако трябва да го търси до свършека на дните си. Тъй рече — „ще търси този свят до свършека на дните си“. Нали виждате, не мога да ви помогна. Просто нея я няма тук.

Крисуъл отново потъна в бездната на отчаянието. Без да промълви нито дума, той се извърна и тръгна обратно по пътеката.

Беше толкова близо, толкова близо! Ако Карен поне мъничко беше почакала, поне мъничко... Но той ще я намери. Тя е там, в Пропастта, в една от многото вселени, които този феномен свързва. Той трябва да я намери. Нея — жената, която обичаше. Крисуъл се втурна тичешком към Пропастта. Бягаше и плачеше като дете...

ХЕНРИ СЛЕСАР ИЗГУБЕНО КУЧЕ

Диванът в чакалнята на доктор Фролих бе покрит с плат, който издаваше изискан вкус. Върху него се бе разстлала копринената рокля на Джулия Смолет. Младата жена въздъхна и се наведе напред, кръстосвайки бледите си ръце. Човекът, за когото се бе омъжила преди четиринадесет години, само я погледна и сви вежди.

Джордж стоеше прав в другия край на чакалнята и уж разглеждаше някаква гравюра. Бе широкоплещест, с къси ръце и носеше дискретен костюм от туид. Закръглена яка с прикрепена към нея златна игла пристягаше якия му врат. Костюмът като че ли му бе леко тесничък. Приличаше на човек, свикнал с коне, седла и утринни разходки. А всъщност бе израсъл в града счетоводител, който работеше в кантора на авеню „Лексингтън“.

Джулия отново въздъхна.

— Какво има? — попита я Джордж.

— Нищо. Само се чувствам малко поуморена. Какво се бави толкова?

— Та ние сме тук едва от пет минути. Господи, всички ли жени са лишени от чувство за време?

Тя го погледна с големите си тъжни очи, вдъхновили го преди години да напише сонет.

— Извинявай, но ми се струва, че се бави.

В чакалнята се появи рижа жена, която ги изгледа строго и попита:

— Господин и госпожа Смолет? Доктор Фролих ви очаква.

Докторът бе седнал зад бюрото си. Бе симпатичен, леко пълнен, с посивяла коса, подстригана на четка.

— Радвам се, че дойдохте, господин Смолет. Както вече обясних на съпругата ви, мисля, че би било добре и вие да присъствате на нашия експеримент. Реших, че бихте могли да ни предоставите някои сведения от миналото...

Джордж Смолет се изкашля:

— Вижте, докторе, не искам да ме разберете криво. Не съм от онези, които бъркат хипнозата с черната магия. Искам да кажа, че горедолу съм наясно по въпроса. Прочел съм някоя и друга статия.

— Още по-добре — отвърна Фролих. — Това само ще помогне. Важното е човек да преодолее предрасъдъците си. Съпругата ви вече свикна с тази мисъл. Нали, госпожо Смолет?

Джулия само се усмихна свенливо и кимна с глава. Седнала на стола пред бюрото, тя изглеждаше още по-миниатюрна.

— Със съпругата ви имахме вече няколко разговора на тази тема. Знаем с какъв проблем ни предстои да се сблъскаме. Но според мен би било добре и вие да си кажете мнението, преди да опитаме да се върнем назад в миналото.

— Вижте... — отвърна Джордж Смолет, потърквайки брадичката си. — Като че ли не ви разбирам много добре.

— Никак не е сложно. Искам само да знам какво мислите за страха от кучета, който изпитва съпругата ви. Доколкото разбрах, именно вие сте пожелали тя да се обърне към лекар.

— Точно така. Вижте, жена ми е много плах човек. Впрочем сигурно и вие сте го разбрали. Ще ви кажа само, че това не бе толкова силно изразено, когато се оженихме. Според мен всичко започна след раждането на първия ни син, който сега е на единадесет години. Полека-лека ставаше все по-силно. Тя взе да се страхува от толкова много неща — от всеки шум, от тъмнината, от всичко, от абсолютно всичко! А за кучетата...

— Именно — прекъсна го докторът, — разкажете ми за кучетата.

Джордж се загледа в лампата върху бюрото.

— Не мога да го обясня. Вие сигурно бихте го сторили по-добре от мен. Знам само, че изпитва такъв ужас от кучата, че е достатъчно да види едно и... Нали ме разбирате? Дори то да е на километър разстояние, жена ми изпада в нервна криза. И това продължава вече години. А сега е още по-лошо.

— В какъв смисъл?

— Тази година се преместихме да живеем извън града. Нали знаете как е там, докторе? Има доста кучета. Почти във всеки двор.

Джулия простена. Докторът и мъжът ѝ се направиха, че не са чули нищо.

— Знаехте ли това, когато решихте да се преместите?

Този въпрос като че ли не се хареса на Джордж.

— Честно ще ви кажа, че не помислих за това. Като че ли бях забравил за фобията на жена ми. Но, според мен, най-добрият начин някой да се излекува от подобно нещо, е да го накараш да се сблъска директно с причината.

— Напълно сте прав — каза докторът, — но все пак има и нещо друго...

— Виждаш ли! — възкликна Джордж и погледна жена си триумфиращо. — Какво ти казах?

И усмихнат се обърна към доктор Фролих:

— Мислех си да взема куче. Голямо. Имаме две момчета. Когато бях малък, винаги съм имал куче. Срамота е да лишаваш децата от такъв приятел, нали?

— Да, наистина понякога са чудесни приятели — отвърна докторът.

— И още как! Най-верните приятели. Още повече когато живееш извън града. Там се навъртат всякакви типове. Кучето е необходимо. Не мислите ли?

— Възможно е.

— Разбира се. И така, бях решил да взема куче и да го отведа вкъщи. Дори бях избрал едно. Бе много голямо. Истинско куче, не някакво си салонно животинче. Куче, за което почти няма нужда да се грижиш.

Джулия потръпна.

— Но не можах да го взема. Просто не ми достигна смелост. Кой знае какво можеше да се случи. Казах ѝ да се обърне към лекар. Тя отиде при доктор Елисън. А той пък ни насочи към вас...

— Ясно — каза доктор Фролих. — Нека сега аз да кажа няколко думи. Първо, искам да сте наясно какво ще правим днес.

Докторът се облегна на стола си.

— Вече съм споменавал пред госпожа Смолет доста неща за хипнозата. Не искам да се повтарям. Все пак ще ви кажа, че ние смятаме хипнозата за част от терапията. Тя е много полезна особено при някои определени случаи, спестява на пациента дългите месеци лечение, тъй като премахва неговата природна съпротивителна сила. Тя създава една особена връзка между лекаря и болния. И двамата се

приближаваме до основата на проблема. Според мен при вашата съпруга става въпрос за някакъв инцидент, който е станал доста отдавна. И именно хипнозата може да повдигне завесата, която закрива подсъзнанието.

— Ясно — промълви Джордж.

Той погледна жена си. Джулия следеше с поглед движението на устните на доктора.

— Но трябва да ви предупредя, че хипнозата не винаги е магическо лекарство. Искам да сте наясно с това.

Фролих явно бе забелязал разочарованието у Джулия, защото добави усмихнат:

— Но по отношение на госпожа Смолет аз съм оптимист. Мисля, че осъществявайки едно връщане назад в миналото, ще направим голяма крачка напред. Именно това ще бъде нашата задача днес.

— Докторе, какво точно значи „връщане назад в миналото“?

Фролих стана.

— Ще върна жена ви в нейното минало. Ще се опитам да ѝ помогна да изживее отново детството си и ще видим дали няма да успеем да повдигнем поне края на завесата...

— Веднага ли? — попита Джулия.

— Ако сте готова, веднага.

И той натисна звънеца върху бюрото. Появи се рижата медицинска сестра, която взе да затваря капците на прозорците, като по този начин скри от погледите им сивото навъсено небе и ситния дъждец.

— Господин Смолет, а сега, ако обичате, изчакайте в съседната стая.

— Разбира се.

— Ще се върнете, когато съпругата ви вече е хипнотизирана.

— Добре — отвърна Джордж и се отправи към вратата.

В стаята бе тъмно. Докторът запали лампата върху бюрото. Светлината обля лицето на Джулия. Фролих пристъпи към нея.

* * *

Сестрата каза:

— Господин Смолет, вече може да влезете.

Когато Джордж прекрачи в кабинета, там все още цареше мрак. Фролих бе приседнал в края на бюрото и въртеше писалка из пръстите си. Джулия седеше в същото кресло с отпуснати рамене и ръце, поставени върху коленете ѝ. Очите ѝ бяха затворени.

— Тя да не би...?

— Да — отвърна докторът. — Жена ви лесно се поддава на хипноза. Трябваша ми не повече от пет-десет минути. Сега седнете тихо ей там, докато ѝ задавам въпросите.

Джордж отиде в другия край на стаята и седна. Лекарят се наведе над пациентката.

— Сега може да си отворите очите, Джулия.

Тя се подчини и повдигна клепачи. Очите ѝ бяха безизразни. Джордж преглътна с труд.

— Знаете ли кой ден сме днес?

— Да, сряда.

— Грешите, петък е. Така ли е?

— Да, петък е.

— Не, Джулия, не сме и петък. Знаете ли кой ден сме?

Тя не можа да отговори. Докторът погледна съпруга ѝ.

— Правя го нарочно. Искам да изгуби представа за времето.

И продължи да я разпитва, докато тя се обърка и за месеца, и за годината.

— Джулия, слушайте ме внимателно. Искам да се върнете назад в миналото си. Ще станете отново дете. Ще видите, чуете и усетите всичко, което сте видели, чели и усетили тогава. И ще ми кажете всичко, което искам да знам. Ще отговаряте на всичките ми въпроси. Започвам веднага...

Фролих се наведе още малко напред и изведнъж чертите на жената като че ли се промениха.

— Джулия, вие сте на една годинка. Още сте бебе. Кажете ми това, което искам да знам, Джулия. Страх ли ви е от кучета?

Джордж Смолет направо подскочи, когато чу отговора на жена си. Гласът ѝ бе странен, изобщо не приличаше на нейния. Като че ли и докторът бе учуден.

— Не — отвърна странният глас. — Не ме е страх...

— Сега сте на две години. Джулия, вече сте на две години. Страх ли ви е от кучета?

— Не — повтори гласът. — Не ме е страх от кученцата. Не ме е страх...

— Сега сте на три години, Джулия, кажете ми страх ли ви е от кучета?

Гласът бе по-спокоен:

— Не, не ме е страх.

— Сега сте на четири години. На четири години сте.

Годините на детството ѝ преминаваха със светкавична скорост през гласа и лицето на младата жена. Докторът попита:

— Сега, Джулия, вие сте на десет години. На десет. Страх ли ви е от кучета? Джулия, страх ли ви е?

Това бе моментът, очакван от Фролих. Лицето на Джулия се изкриви в гримаса, а тялото ѝ се раздвижи в креслото. Търкаше с юмруци очите си. Започна да хълца:

— Топър — промълви тя, — Топър...

Фролих попита нетърпеливо:

— Джулия, кой е Топър?

— Топър — проплака Джулия с гласа на десетгодишно момиченце, — бедният Топър!

— Джулия, кой е Топър? Да не би да е куче?

— Да — отвърна тя. — Топър е моето кученце. Добро кученце.

— Сега къде е Топър, Джулия?

— Топър умря! — простена тя. — Те го гонеха. Убиха го. Аз съм виновна! Аз съм виновна!

Изведнъж престана да плаче и гласът ѝ стана твърд:

— Той е виновен! Боби е виновен!

— Джулия, кой е този Боби?

— Мразя го!

Удари с юмрук по коляното си и продължи:

— Ненавиждам го! Лош е! Боби е лош!

— Кой е той, Джулия? Някой от вашите приятели ли?

— Мразя го! Само ме дразни. Непрекъснато ме дразни! Доволна съм, че го направих. Доволна съм. Но не убивайте Топър. Моля ви не убивайте Топър!

Фролих избърса потта от челото си.

— Джулия, искам да ми разкажете всичко за Боби и Топър. Боби малко момче ли е? Роднина ли ви е?

— Не. Живее до нас. На дванайсет години е. Дърпа ме за косата и ми скъса роклята. Сложи ми кал в обувките и замери Топър с камъни.

Очите ѝ се разшириха:

— Мамо! — простена тя. — Мамо!

Викът ѝ бе толкова пронизителен, че Джордж подскочи от стола. С жест докторът му заповяда да седне отново.

— Какво се случи, Джулия? Защо викате майка си? Какво се случи с Боби?

— Той го уби! Уби го! — ехтеше детският глас.

— Кой? — извика Фролих. — Кой?

— Казах му! — хълцаше Джулия. — Казах му какво ще направя. Казах му...

Хленчът ѝ секна отведнъж. Тялото ѝ пък сякаш се вдърви. Но като че ли най-много се промени нейният поглед.

— Търси! — прошепна детското гласче. — Търси го, Топър! Дръж! Разкъсай го! Убий го!

— Господи! — възкликна Джордж.

— Тихо, моля ви — срязва го Фролих ядосан. — Джулия, слушайте ме. Искам да ми обясните. Вие ли пуснахте Топър след Боби? Вие ли го насъскахте?

Тялото на хипнотизираната жена изведнъж се отпусна и главата ѝ кимна в знак на съгласие.

— Топър причини ли му зло? Уби ли го?

— Не — въздъхна тя. — Но го ухапа по врата и те го убиха. Убиха кученцето ми. Аз съм виновна! Аз съм виновна...

Гласът замлъкна. Фролих погледна съпруга и го помоли:

— А сега, господин Смолет, ни оставете, ако обичате.

Джордж въздъхна и излезе.

След четвърт час капациите на прозорците бяха вдигнати и всичко изглеждаше като отминал сън. Доктор Фролих отново седеше зад бюрото си и изглеждаше много доволен.

— И така, госпожо Смолет, сега сте наясно. Именно този на пръв поглед невинен инцидент от детството ви е причината за вашите проблеми. А освен това изпитвате и силно чувство за вина. Вие се

обвинявате за случилото се с малкия Боби. Вие сте желали Топър да причини зло на момчето и изведнъж сънят ви е станал реалност. Затова и се обвинявате. Тъкмо това самообвинение е причината за ужаса, който изпитвате толкова време.

Докторът се загледа през прозореца.

— Грейна дори слънце, виждате ли. Символично, нали Джулия!

Тя му се усмихна.

* * *

Три седмици по-късно телефонът у семейство Смолет звънна точно, когато Джулия се връщаше от сутрешния пазар.

— Госпожо Смолет, безпокои ви доктор Фролих.

— О, добър ден, докторе. Радвам се да ви чуя.

— Исках само да разбера как се чувствате. Май вчера имахме среща. Забравихте ли?

— Господи! Направо ми изхвъркна от главата!

— Ще трябва да потърсим причината за това — засмя се Фролих.

— Но сигурно няма да се наложи да търсим дълго, след като вече се чувствате добре.

— Прав сте — отвърна Джулия. — От години не съм се чувствала толкова добре. Вие наистина ме излекувахте... Толкова много обичам Атила.

— Атила ли? Това да не е вашето куче?

— Да. Идеята бе на Джордж. Вече свикнах с него.

— Чудесно. Исках само да ви напомня да наминете към мен следващата седмица по същото време.

— Разбира се, докторе.

Тя затвори телефона и се заизкачва по стълбите към горния етаж. Влезе в стаята на Джордж и завари слугинята Алис да подрежда дрехите му. Джулия приближи до прозореца и хвърли поглед към зелената морава, където подтичваше Атила.

— Ще идете ли при кучето, госпожо?

— Да, Алис, защо да не отида?

— Не знам, госпожо. Ама му нямам доверие на това животно. Ще вземе да разкъса някого, казвам ви...

— О, Алис, престани.

— Говоря сериозно, госпожо. Слушайте какво ви казвам, един ден това куче ще убие някого...

Алис излезе, мърморейки под нос. Джулия изчака слугинята да затвори вратата и откряна гардероба на мъжа си. Откачи едно от неговите сака и излезе с дрехата навън.

Денят бе великолепен. Атила се бе излегал с изплезен език и отворена уста, в която проблясваха острите му зъби. Джулия погали кучето по огромната глава и приближи към ноздрите му сако, което до този момент криеше зад гърба си.

— Търси, Атила! — произнесе тя с променен глас, поднасяйки към муцуната на свирепото животно напоеното с миризмата на Джордж сако. — Търси го, Атила! Дръж! Разкъсай го! Убий го!

БРУС СТЪРЛИНГ, ЛУИС ШАЙНЪР МОЦАРТ С ОГЛЕДАЛНИ ОЧИЛА

Райс оглеждаше ширналия се пред него Залцбург от осемнадесети век. Гледан от хълма на север, градът приличаше на полуизядена пица. Мрачно издигащи се към небето кули и сивкави неуютни хамбари обграждаха руините на катедралата „Сейнт Руперт“. Над рафинерията се издигаше гъст бял дим. Дори тук, под клоните на разлистения дъб, Райс усещаше в устата си тежкия дъх на суров нефт.

От крещящото историческо несъответствие само му стана по-забавно. А и от гледката на наподобяващата гигантски фалос помпена станция, която пръхтеше на централния площад. Блестящият нефтопровод пък раздираше като светкавица лабиринта от лъкатушешките каменисти улички на Залцбург. Грубичко бяха постъпили с градчето, но вината не беше на Райс. Темпоралният лъч бе избрал една случайна точка от залежния пласт под Залцбург, а след това бе разширил прохода между този свят и епохата, от която идваше Райс.

Целият комплекс бе разположен върху площ от близо една квадратна миля и ограден с висока телена ограда. Вече две години Райс живееше и работеше зад тази стена, изпращайки групи във всички посоки на света — едни от тях наемаха китоловци от Нантъкит да работят на танкерите, други сформираха екипи от местни хора, за да прокарат нефтопроводи до далечни места като Синай или Мексиканския залив.

И ето че сега бе излязъл за пръв път навън, за да види как изглежда всичко това от другата страна. Бе излязъл въпреки протестите на Съдърланд — завеждащата политическия отдел на компанията. Дори само появата му можеше да задълбочи още повече шока от бъдещето, който застрашаваше жителите на града. Всъщност Райс с труд понасяше тази жена. А и без това бе крайно време да си вземе малко почивка — планът за добива се изпълняваше и преизпълняваше редовно.

Някакъв моторен педал вървеше нагоре по хълма, огласяйки скалите със задъханото си скрибуцане. Стиснал под мишница масивен стереокасетофон, младежът върху седалката загуби ритъм с педалите, подаде отчаяно газ и най-накрая моторният му угасна недалеч от дъба. Едва сега Райс разпозна музиката, която се лееше от стереоколоните — „Четиридесетата симфония в си минор“. Момчето зърна приближаващия се към него Райс и намали звука.

— Добър вечер, господин инсталационен управителю. Надявам се, че не ви попречих?

— Не, всичко е наред.

Райс веднага забеляза, че вместо старомодна перука мотористът носи модерна прическа тип „конска опашка“. Бе го виждал да се навърта край портала, където група от неизменни зяпачи кибицеха денем и нощем, за да просят транзистори, найлонови чорапи и пеницилинови ампули. Но този път музиката го накара да си припомни и нещо друго.

— Ти си Моцарт, нали?

— Волфганг Амадеус Моцарт, ваш предан слуга — поклони се младежът.

— Проклет да съм. Знаеш ли какво слушаше току-що?

— Върху касетата е изписано моето име.

— Точно така. Защото ти си композирал музиката. Или май е по-точно да се каже, че е трябвало да я композираш. След около петнадесетина години...

Моцарт кимна с глава:

— Толкова е красиво. Познанията ми по английски са твърде слаби, за да изразя своето възхищение от него.

Ако беше на мястото на младежа, всеки друг от останалите кибици досега да му бе досадил с безспирните си молби. Ето защо Райс беше дълбоко впечатлен от неговата тактичност, а не по-малко и от доста добрия му английски. Стандартният речник на туземците рядко се простираше отвъд думички като „радио“, „лекарства“ и „чукане“.

— В града ли се връщаш?

— Да, господин инсталационен управителю.

Имаше нещо в това момче, което покоряваше. Ентусиазмът, блясъкът в очите. А и без съмнение фактът, че той можеше да стане

един от най-великите композитори на всички времена.

— Остави тези титли — рече Райс. — Вие тук къде ходите да се забавлявате?

* * *

В началото Съдърланд не искаше Райс да присъства на срещата. Но експертът на компанията по темпорална физика беше именно той, а Джеферсън имаше навика непрестанно да измъчва американския персонал с въпроси за дупки във времето и паралелни светове. Самият Райс бе развълнуван от възможността да се срещне лично с Томас Джеферсън, първия президент на Съединените американски щати. Двамата със Съдърланд седяха на тръни в приемната зала на замъка Хохензалцбург. Въпреки климатичната инсталация Райс почувства, че се поти под плътния дакронов костюм.

— Бях забравил колко спарват тези дрехи — промърмори той.

— Радвам се, че днес поне не носиш онази проклетата шапка — отвърна Съдърланд. Реактивният лайнер от Америка закъсняваше и тя все по-често поглеждаше часовника си.

— Моята любима триъгълна шапка? — възкликна Райс. — Не ти ли харесва?

— За Бога, това е шапката на масонистите! Символ на антимодернистичната реакция.

Нямаше по-голяма треска в окото на Съдърланд от Освободителния фронт на свободното масонство — местна религиозно-политическа групировка, която вече бе организирала няколко патетични нападения срещу нефтопровода.

— О, престани, Съдърланд. Тази шапка ми я подари един приятел на Моцарт. Запознахме се в онзи музикален вертеп в центъра.

— Моцарт? Да не си се сприятелил с него? Не мислиш ли, че трябва да го оставим на мира? След всичко, което му сторихме.

— Глупости! — отвърна Райс. — За мен това бе истинско удоволствие. Прекарах цели две години в здраво бачкане, докато ти се гъбаркаше с Робеспьер и Томас Пейн. И сега се нахвърляш върху мен, само защото с Моцарт си направихме заедно веселбата. А какво ще

кажеш за Паркър? Всяка нощ им пуска по радиото най-новото от попмузиката? Слушат го във всяка къща на проклетия ти град.

— Той отговаря за пропагандата. Повярвай ми, ако можех, щях да го спра. Но с Паркър случаят е особен. Има несъкрусими връзки на много важни места в Реалното време. Да оставим това, а? Просто се постарай да бъдеш вежлив с президента Джеферсън. И без това напоследък е имал достатъчно главоболия.

В този момент секретарката на Съдърланд, доскорошна местна матрона, обяви за пристигането на самолета. Само след миг Джеферсън нахлу гневно в стаята. Беше едър на ръст, имаше най-червената коса и най-пламтящите очи, които Райс бе виждал някога.

— Седнете, господин президент — Съдърланд махна с ръка към едно от креслата. — Кафе или чай?

Джеферсън се намръщи.

— Бих предпочел мадейра — рече той, — ако имате.

Съдърланд кимна към секретарката.

— Как беше полетът? — запита тя.

— Впечатлен съм от вашите машини — отвърна Джеферсън, а Райс забеляза, че при споменаването на полета ръцете му затрепериха. — Бих искал да сте толкова добри и в политическо отношение.

— Знаете, че не мога да отговарям за решенията на моите началници — отвърна Съдърланд. — Що се отнася лично до мен, искрено съжалявам за някои неприятни странични ефекти от нашата работа. Флорида ще ми липсва.

Райс се наведе напред, подразнен от разговора.

— Не сме се събрали тук, за да обсъждаме политиката, нали? — попита той.

— Свободата, господине — погледна го Джеферсън. — Това, за което говорим, е свободата.

В този момент се появи секретарката и поднесе на президента поръчаната чаша мадейра. Докато я надигаше, ръцете му видимо потрепераха. Джеферсън отпи и лицето му отново придоби нормален цвят.

— Дадохте доста обещания, когато сключихме съюза — продължи той. — Гарантирахте ни свобода, равенство и възможност сами да търсим щастието си. Вместо това разпростряхте навсякъде машинариите си, вашите евтини стоки разлагат народа на моята велика

страна, богатствата ни изчезват в бездънната паст на вашата крепост, за да не се появят никога вече!

При последното изречение Джеферсън скочи на крака, а Съдърланд се сви в креслото си и промълви:

— Нашето взаимно благоденствие изисква известен период за нагласа...

— Я стига, Том! — прекъсна я Райс, като се обърна към президента. — Остави тия тъпанарщини за „склучване на съюз“ и прочие. Първо, ние изритахме британците и те сложихме на тяхно място. Второ, може наистина да изпомпваме нефт и да отнасяме картини, но това няма нищо общо с твоята свобода. Прави каквото искаш, само не ни се мотай пред краката, ясно ли е? Ако ни трябваше политически събеседник, можехме да си оставим британците.

Джеферсън приседна. Съдърланд побърза да му налее втора чаша.

— Не разбирам — промърмори той. — Идвате от далечното бъдеще, а кой знае защо искате да унищожите своето минало!

— Не е така — поклати раздразнено глава Райс. — Виж сега, историята е като дърво, разбираш ли? Когато се върнеш назад и объркаш нещо в миналото, това означава, че от стъблото се е отделил още един клон. Е, този клон е вашият свят.

— Значи така — кимна Джеферсън. — Моят свят не води към вашето бъдеще.

— Правилно — рече Райс.

— И вие го поругавате и грабите на воля, докато вашият собствен свят остава неопетнен и сигурен! — Джеферсън отново скочи на крака. — Тази идея е чудовищна, тя надхвърля всякакво въображение! Нямате ли човешки чувства?

— За Бога — въздъхна Райс. — Разбира се, че имаме. А какво ще кажеш за радиото, за списанията и за лекарствата, които ви донесохме? Мислиш ли, че ни беше лесно да се появим сред вашите едри шарки, немити якички и чернокожи роби, дрънкаци за свобода и човечност? — Райс впи поглед в лицето на Джеферсън. Президентът сведе глава и приседна за трети път. — Виж — продължи Райс, — искам да се разберем. Може би наистина от твоя гледна точка нещата стоят така, но в края на краищата — това е животът, нали? Какво всъщност искаш?

Коли? Филми? Телефон? Контрол над раждаемостта? Само ни кажи и ще го имаш.

Джеферсън притисна слепоочията си с пръсти.

— Вашите думи не означават нищо за мен, господин... Искам само да се върна вкъщи. Колкото се може по-скоро.

* * *

Райс откри Моцарт да разчиства масите в една от залите на замъка Хохензалцбург.

— Волфганг! Как е новата работа?

Моцарт остави купчината чинии, които носеше и прокара ръка през косата си.

— Волф — рече той. — Наричай ме Волф. Звучи по-модерно, не мислиш ли? Иначе тук е чудесно.

— Все още ли живееш в града?

— Да, но вече имам собствена стая. Ще дойдеш ли тази вечер на гуляя?

— Ами да. Ако искаш, почакай ме да се преоблека и ще слезем заедно до града.

Докато двамата се спускаха по криволичещите улички, оставили зад себе си охранявания участък на инсталацията, Райс долови празничното настроение, завладяло градчето. Когато влязоха в клуба и ги обгърна приятният сумрак, управителят почувства да се отпуска, макар че подобно на всички от своето време и той стърчеше с една глава над тълпата. Мястото до скоро е било изба — набързо реконструирана, защото някои от стените още не бяха измазани. Посетителите бяха местни, повечето носеха по някой и друг парцал от Реалното време, който бяха успели да замъкнат от инсталацията. Едно от момчетата дори бе нахлузило на главата си копринени бикини.

Моцарт излезе на сцената. Минуетоподобно арпеджио на китара се сля с оглушителни хорални мотиви. После отгоре им се стовари съкрушителният трясък на синтезатора. Публиката нададе възторжен рев и посипа Моцарт с празнични конфети, накъсани от ръчно рисуваните тапети на стената. След представлението Моцарт приседна

до Райс и двамата запалиха цигари с турски хашиш. Моцарт започна да го разпитва за бъдещето.

— Имаш предвид моето настояще, нали? — попита Райс. — Няма да повярваш. Шест милиарда население и никой не е длъжен да работи, ако не иска. Петстотин канала на телевизията. Коли, хеликоптери, дрехи — да те затрупат. Леснодостъпен секс. В изобилие. Искаш музика? Можеш да имаш собствено звукозаписно студио.

— Наистина ли? Какво ли не бих дал да видя това. Не мога да разбера защо си го напуснал?

Райс сви рамене.

— Е, ще постоя тук петнадесетина години, докато свърши проектът, и сетне ще се прибера.

— Петнадесет години?

— Аха. Трябва да ти обясня как работи проhodът. В момента е точно толкова голям, колкото през него да минава телефонният кабел и нефтопроводът, а и някоя и друга пощенска пратка за Реалното време. Но ужасно скъпо ще е, ако трябва да се разшири до такава степен, че през него да минават хора и техника. Толкова е скъпо, че го правим само два пъти — в началото и в края на проекта. Така че в известен смисъл ние сме отрязани от света.

Райс се закашля и изпусна гъст облак дим. Хашишът изглежда бе поразвързал езика му. Седи си тук и разказва на Моцарт за красотите на бъдещето, а знае добре, че момчето няма никакъв шанс да получи зелена карта. Не беше само той. Милиони мечтаеха да емигрират в бъдещето — местни помощници на най-различни проекти в Римската империя, древен Египет и къде ли не.

— Толкова съм щастлив, че попаднах тук — продължи Райс. — Това е като да размесваш колода от исторически събития. Никога не знаеш какво ще стане след това. — Той се наклони към Моцарт, поразен от внезапно хрумналата му мисъл. — Слушай, кажи ми какво мислиш. Смяташ ли, че оскърбяваме вашето време? Мразиш ли ни, задето се изтърсихме във вашия свят?

— Ти майтапиш ли се? Ами вие сте героите на Залцбург. Знаеш ли, че вашият мистър Паркър обеща да запише тазвечерното ми изпълнение? Скоро ще ме знае цяла Европа!

— Да, ама тази Съдърланд непрестанно се яде за симфониите, дето никога няма да ги напишеш.

— Глупости! Не искам да пиша никакви симфонии! Винаги, когато поискам, мога да си ги пусна. Коя е тази Съдърланд? Да не ти е гадже?

— Не, тя отговаря при нас за местните. Дантон, Робеспьер и прочие. Ами ти? Имаш ли си някоя?

— Още от малък, но не е нещо особено.

— Така ли?

— Да, когато бях на шест години ме приеха в двора на Мария Тереза. Играех си с дъщеря ѝ, Мария Антония. Сега държи да я наричат Мария Антоанета. Обичахме да свирим заедно. Често се шегувахме, че като пораснем ще се оженим, но тя замина за Франция при онази свиня Луи.

— По дяволите! — възкликна Райс. — Това е страшно интересно. Знаеш ли, там, откъдето идвам, тя е само една легенда. По време на Френската революция са ѝ отрязали главата.

— Не, не са...

— Става дума за *нашата* Френска революция — поправи се Райс. — Вашата не беше толкова кървава.

— Ако те интересува, защо не я посетиш? Трябва да ви е задължена, след като сте ѝ спасили живота.

— Защо пък не?

Образът на Мария Антоанета нахлу в него като пролетен вятър.

* * *

Райс седеше гол на крайчеца на покритото с балдахин легло и лекичко потреперваше от прохладния въздух, който идеше откъм вентилатора. Зад огромния прозорец се виждаше пасторалният пейзаж на осемнадесети век. Долу в градината бавно пристъпваха войниците от охраната, облечени в зелени камуфлажни якета, сини джинси и въоръжени с автомати. Градината на двореца Малкият Трианон — подобно на Версайската — беше истинско съкровище, което заслужаваше да бъде грижливо пазено. Принадлежеше на нацията, след като и без това бе прекалено голяма, за да бъде напъхана в темпоралния проход.

Мария Антоанета лежеше на леглото, облечена с черно ластично бельо и разглеждаше брой на списание „Вог“. Стените на спалнята бяха изпъстрени с платна на Буше — десетки квадратни метри от пищни задници, розови хълбоци и страстни сочни устни. Райс премести поглед към прелестите на Антоанета, които преливаха в леглото зад него и пое дълбоко въздух.

— Божичко — възкликна той, — как рисува само този човек.

Тоанет разкъса обвивката на един шоколад с фъстъци и посочи към списанието.

— Искам да ми донесеш кожени бикини. От съвсем малка мама все ме пъхаше в този отвратителен корсет. Казваше, че — как им викате там — ми били твърде големи.

Райс се облегна на масивната ѝ снага и я потупа успокояващо. Чувстваше се приятно оглупял. Седмицата, прекарана в безгрижни удоволствия, го бе превърнала в еуфорично животно.

— Забрави майка си, сладурче. Сега си с мен. Щом искаш проклетите бикини, ще ги имаш.

Тоанет облиза шоколада от пръстите си.

— Какво ще кажеш утре да отскочим до вилата? Ще се облечем като селяни и ще правим любов в някоя нива.

За миг Райс се поколеба. Седмицата в Париж беше прераснала в две, сигурно вече го търсеха. По дяволите, помисли си той.

— Страхотна идея. Ще поръчам по телефона да ни приготвят обяд за пикника. Фойе грас и трюфели...

Тоанет изду сърдито устни.

— Искам модерна храна. Пица, печено пиле и пържени картопки. — Райс повдигна примирено рамене и тя го обви с ръце: — Обичаш ли ме, Райс?

— Да те обичам ли? Сладурче, влюбен съм дори в мисълта за теб!

Чувстваше се пиян от тази история, която се носеше без всякакъв контрол по неведоми пътища като огромния черен мотоциклет на неговото въображение. Мисълта, че се намира в Париж с малките магазинчета, неуспелите гилотини и шестгодишния Наполеон, жвакащ ароматна дъвка нейде в Корсика, го караше да се чувства като архангел Михаил на велосипед. Рече си, че мегаломанията е нещо рисковано и

заразително. Е, само още няколко дни и ще се върне отново на работа...

Неочаквано видеотелефонът иззвъня. Райс навлече мекия домашен халат — доскорошно притежание на Луи Шестнадесети. Кралят едва ли щеше да се разсърди — след развода си живееше щастливо в Ница. Върху малкия екран изгря лицето на Моцарт.

— Къде си бе, човек?

— Във Франция — отвърна Райс. — Какво има?

— Проблеми, братче. Съдърланд се побърка да пие успокоителни. Най-малко шестима от управата, без да те броят теб, са изчезнали — в гласа на Моцарт вече почти не се долавяше акцент.

— Слушай, аз не съм изчезнал. Ще се върна след няколко дни.

— Работата е сериозна. Избухнаха бунтове. Команчите нападат вашите нефтени инсталации в Тексас. В Лондон и Виена има работнически стачки. Ония в Реалното време са се хванали за главите. Говорят, че щели да ни изтеглят обратно.

— Какво? — Райс почувства, че го завладя тревога.

— Ами да. Днес пристигна съобщението. Стоварват вината за провала на операцията върху вас. Прекалено забъркване с местните, фамилиарничене... Съдърланд също има пръст в това. Оказа се, че е организирала масонистите за нещо като пасивна съпротива или Бог знае какво...

— Майка му стара!

Политиците отново бяха оплели конците. Не стига, че се блъска две години да издигне инсталацията, а сега трябваше да оправя бъркотиите на Съдърланд. Той погледна към Моцарт:

— Като говорим за това, какво означаваше твоето „да ни изтеглят“? Да не искаш да кажеш, че си получил зелена карта? И как стана това?

— Уф, чакай бе, човек, не му е времето сега. Ще се върнеш, нали? Имаме нужда от теб — Моцарт надзърна над рамото му. — Можеш да доведеш и онази кукла зад теб. Но само побързай.

— Добре де, добре.

Хелимобилът на Райс пуфтеше с осемдесет мили в час по прашната магистрала. Наближаваха баварската граница. В далечината се виждаха острите върхове на Алпите, а по-наблизо, сред зелените поля, се белееха живописни къщички. Тъкмо бе приключило тяхното

първо скарване. Тоанет бе настоявала за зелена карта, а Райс се помъчи да я убеди, че не може да ѝ уреди. В замяна ѝ предложи сива карта, която би ѝ позволила да посети някой друг клон на времето, но не и Реалното време. Така или иначе, ако закрийт проекта, ще го прехвърлят някъде другаде и тогава ще я вземе със себе си. Искаше да постъпи честно с нея и да не я оставя в един свят без „Вог“ и фъстъчени шоколади. Но Антоанета не бе доволна от предложението му. След близо няколко километра напрегната тишина тя започна да се гърчи на седалката.

— Трябва да се изчишкам — призна най-накрая. — Спри там, при онези проклети дървета.

— Окей — съгласи се Райс. — Окей.

Той прибра крилата и бавно спусна машината. Няколко подплашени крави се втурнаха в обратна посока. Пътят беше пуст. Райс излезе навън и се протегна, наблюдавайки как Тоанет се отдалечава към дърветата.

— Какво има? — извика той. — Наоколо няма жива душа. Хайде, свършвай по-бързо!

Изведнъж от канавката край пътя се надигнаха дузина въоръжени мъже и се нахвърлиха върху него. В ръцете си държаха архаични мускети. Носеха триъгълни шапки, перуки и наметала.

— Ама какво става бе? — извика Райс.

Водачът свали маската си и се поклони подигравателно. Красивото му тевтонско лице беше напудрено, устните начервени.

— Аз съм граф Аксел Ферсон. Ваш слуга, господине.

Името му беше познато — Ферсон беше любовник на Тоанет от времето преди революцията.

— Вижте, графе, сигурно ви е неприятно за онова, което става между мен и Антоанет, но струва ми се, че бихме могли да уредим въпроса. Какво ще кажете за цветен телевизор?

— Спестете ни сатанинските си изкушения, господине! — изрева гневно Ферсон. — Няма да си цапам ръцете с тази съзаклятническа крава. Ние сме членове на Освободителния фронт на свободните масони!

— Исусе! — възкликна Райс. — Сигурно се шегувате. Мислите ли, че можете да излезете срещу нас с тези тапешници?

— Известно ни е превъзходството ви в сферата на оръжията, господине. Ето защо смятам да ви взема за заложник — той нареди нещо на хората си. Завързаха Райс и го натикаха в една раздрънкана карета, която се бе появила от близката гора.

— Не можем ли поне да вземем моята кола? — проплака Райс. Той хвърли поглед назад към облегалата се отчаяно на хелимобила Тоанет.

— Ние отричаме вашите машини — заяви тържествено Ферсон. — Те са още едно доказателство, че сте безбожници. Скоро ще ви натикаме обратно в пъкъла, откъдето сте дошли!

— И с какво смятате да го направите? С дръжки за метли? — Райс се облегна върху стената на каретата, мъчейки се да не обръща внимание на вонята от волски испражнения и пикоч. — Не приемайте нашата добронамереност за слабост. Ако решат да изпратят някоя армия Сиви карти през прохода, от вас няма да остане и пепел дори за един пепелник.

— Ние сме готови на саможертва! Всеки ден под знамето на Всевиждащото око застават нови бунтовници! Ние ще спасим нашето бъдеще! Бъдещето, което ни бе откраднато!

— Вашето бъдеще? — избухна Райс. — Слушайте, графе, знаете ли какво е това гилотина?

— Не искам да слушам повече за прокълнатите ви машинарии! — Ферсон се обърна към един от помощниците: — Завържи му устата!

Захвърлиха Райс в един обор недалеч от Залцбург. През петнадесетте мъчителни часа, докато се друсаше по пътя, той мислеше само за предателството на Тоанет. Ако ѝ беше обещал зелена карта, дали пак щеше да го заведе до засадата? Картата беше заветната цел на живота ѝ, но нима смяташе, че масонистите могат да ѝ я осигурят? Пазачите на Райс пристъпваха неспокойно зад прозорчето. От разговора им той стигна до извода, че Залцбург е обсаден.

До момента никой не бе дошъл да уговаря условията за освобождаването на Райс и масонистите ставаха все по-нервни. Ако можеше да сдъвче превръзката на устата, Райс бе уверен, че ще ги убеди да го пуснат. Изведнъж в далечината се разнесе тихо бръмчене, което не след дълго прерасна в оглушителен рев. Четирима от пазачите изтичаха към пътя, пред вратата остана само един. Райс се сгърчи и направи опит да седне. Внезапно гредите на покрива бяха

изпотрошени от картечен огън. Няколко гранати избухнаха едновременно отпред и през прозорците нахлу гъст бял дим. Полузадушеният масонист насочи мускета си към Райс. Преди да успее да натисне спусъка, един автоматичен откос го прикова към стената.

Нисък широкоплещест мъж, облечен в кожено яке с фашистки опознавателни знаци и обут в черни кожени панталони, нахлу в стаята. Той смъкна очилата от обгорялото си лице и под тях се показаха дръпнати ориенталски очи. Косата му беше вързана на дълга плетка. В ръката си държеше автоматична пушка, а гърдите му бяха обкичени с гранати.

— Добре — изръмжа той. — Последният.

Мъжът скъса превръзката от устата на Райс. От него лъхаше на пот, кожа и дим.

— Ти ли Райс?

Райс кимна и преглътна мъчително. Неговият спасител го изправи на крака и преряза въжетата с щика си.

— Аз Джебе Нойон от Транстемпоралната армия — каза мъжът и напъха в ръката на Райс кожена манерка с вкиснало мляко. — Пий! Това е кумис, добро за теб. Пий, Джебе Нойон казва!

Райс отпи една глътка и почувства, че му се повдига.

— Вие сте от Сивите карти, нали? — запита отпаднало.

— Армия от Сиви карти, вярно — рече Джебе. — Най-злите войници на всички времена и светове. Само пет човека пазили тебе, аз всички избил. Аз, Джебе Нойон, бил дясна ръка на Чингиз хан, ужас за всички, ясно? — Той погледна Райс с големите си печални очи. — Не си чувал за мен?

— Съжалявам, Джебе, не.

— Земята се въртеше под копитата на моя кон.

— Бас държа, че си прав, човече.

— Ще яздиш с мен — той задърпа Райс към вратата. — И ще видиш как се върти Земята под грайферите на моя хиляда и петстотин кубиков „Харлей“, окей?

От хълма над Залцбург пред тях се разкри гледката на един безумен анахронизъм. Пред вратите на рафинерията се въргаляха труповете на местните войници, облечени в мундири и препасани с кожени паласки. Поредният батальон тъкмо приближаваше в каре — с

вдигнати напред мускети. Шепа хуни и монголи, заели позиция на входа, отвърнаха с трасиращ картечен огън. Неколцината останали живи след пукотевицата побързаха да се разбягат. Джебе Нойон се разсмя глухо.

— Напомня ми обсадата на Камбалук! Само дето няма набити на кол глави и отрязани уши. Сега сме цивилизовани, нали, приятел? Но ако много се спече, току-виж повикаме хеликоптерите. Малко напалм като във Виетнам, а? Ще им припари.

— Не бива да го правим, Джебе — отвърна Райс. — Нещастните копелдаци нямат никакъв шанс.

Джебе сви рамене.

— Е, понякога забравям. Окей! Все ме сърби да завладея света.

Той стъпи върху педала на мотора и се намръщи. Райс прегърна лъскавото кожено яке и двамата полетяха надолу по хълма. Джебе реши да си изкара яда на противника и се понесе с бясна скорост по улиците, разпръсквайки група гренадири. Откъснати ръце и крака се разхвърчаха наоколо. Само страхът помогна на Райс да се задържи на мотора. Джебе спря едва зад портала на инсталацията. Веднага ги заобиколи шумна орда от монголи в камуфлажни облекла, препасани с картечни ленти. Райс ги разблъска, превивайки се от болки в бъбреците.

Небето над замъка Хохензалцбург се озари от сиянието на йонизиращата радиация. Разширяваха прохода до максимално енергетично ниво, за да могат да изпратят още подразделения от Сиви карти. В обратна посока пък не спираше потокът от нефт, картини и скъпоценности. Над главите се носеше ревят на реактивни двигатели — кацаха самолетите, с които евакуираха персонала от Африка. Римски центуриони, облечени в леки ризници и нарамили ракетомети, охраняваха пътя от летището до прохода. Сред тълпата евакуирани бе и Моцарт, който ентусиазирано махаше на Райс.

— Изтеглят ни, човече! Страхотно, а? Обратно в Реалното време.

Райс огледа купчината от полуразглобени помпи, охладители и сондажни елементи.

— Какъв срам — промърмори той. — Толкова работа и всичко отиде на вятъра.

— Не се ядосвай. Това не е единственият осемнайсети век. Важното е да не губим хора.

Изведнъж охраната при портала се разбяга и през вратите нахлу с рев хелимобилът на Райс. Половин дузина манаџи масонисти продължаваха да висят по вратите и да блъскат с юмрук предното стъкло. Джебе Монголски се хвърли срещу нашествениците и ги посече с невероятна бързина, докато отряд римски легионери, въоръжени с огнепръскачки, заляха входа с пламъци. От хелимобила изскочи Мария Антоанета. Джебе посегна да я сграбчи, но ръкавът ѝ остана в ръката му. Тя забеляза Моцарт и се втурна към него. Джебе я следваше по петите.

— Волф, негоднико! — извика жената. — Значи ме изостави, а? А какво стана с обещанията ти, свиня такава?

Моцарт взе да си трие очилата. След това се обърна към Райс:

— Коя е тази жена?

— Зелената карта, Волф! Нали каза, че ако предам Райс на масонистите, ще ми осигуриш зелена карта! — тя спря да си поеме дъх и Джебе я сграбчи за рамото. Когато се извърна към него, монголецът я халоса по главата и Мария се свлече в несвяст. Джебе присви очи към Моцарт.

— Значи ти си бил, а? Ти си предателят — с бързината на светкавица войникът измъкна пистолета от кобура си и го опря в носа на Моцарт. — Бас държа, че като гръмна, от теб ще останат само ушите.

В двора ечна самотен изстрел. Главата на Джебе подскочи и той се просна назад. Райс се завъртя. Пред вратата на склада се хилеше Паркър, с пистолет Валтер в ръка.

— Успокой се, Райс — каза той и приближи. — Такива като него имаме много.

— Но ти го уби!

— Е, и какво? — отвърна Паркър и прегърна Моцарт през рамо. — Ето го моето момче. Миналият месец изпратих няколко негови парчета нагоре по кабела. И знаеш ли какво? Момчето сега е на пето място в попкласацията! Пето място в топа!

— Паркър, ти ли му уреди зелена карта?

— Не — поклати глава Моцарт. — Съдърланд.

— И защо го направи?

— Не знам бе, човек, кълна се! Е, може би защото изиграх пред нея ролята, която искаше да види. Съкрушеният човек, комуто крадат

музиката, на когото опустошават душата — Моцарт вдигна нагоре очи. — Тя ми даде зелената карта, но и това не ѝ помогна да се отърси от чувството за вина. Останалото го знаеш.

— Знам го. Уплашил си се, че няма скоро да се оттеглим. Затова реши да въвлечеш и мен в бъркотията. Ти си накарал Тоанет да ме предаде на масонистите. Идеята е била твоя.

Чула името си, Тоанет изпъшка в краката им. Райс сведе поглед към нея. Въпреки калта, охлузванията и скъсаните си джинси, тя си оставаше най-красивото същество, което някога бе виждал. Моцарт сви рамене.

— Аз самият на времето бях свободен масон. Виж бе, човек, те са неспокойни души. Достатъчно беше да подхвърля нещо тук-там и ето какво стана — той махна с ръка към касапницата зад тях. — Знаех, че ще намериш начин да се измъкнеш.

— Не можеш да използваш хората по този начин!

— Глупости, Райс! Ами ти непрекъснато ме използваше! Трябваше да предизвикам обсадата, за да накарам ония от Реалното време да ни изтеглят. За Бога, не мога да чакам петнадесет години! Според историята, след петнадесет години аз ще съм мъртъв! Не искам да умра в тази дупка! Искам да имам кола и собствено звукозаписно студио!

— Забрави това, приятелче! — поклати глава Райс. — Достатъчно е в Реалното време само да разберат какви си ги забъркал...

Паркър се разсмя:

— Грещиш, Райс. Тук става дума за хитове, за върха на попкласацията. А не за някаква си пиклива рафинерия — той положи ръка върху рамото на Моцарт. — Хайде, Волф, момчето ми, да поемаме към прохода. Ще трябва да подпишеш някои документи, веднага щом цъфнем в бъдещето...

Слънцето вече залязваше, но в далечината продължаваха да гърмят топове, които засипваха града с картеч. Райс се вцепени, когато няколко шрапнела изчаткаха по варелите наблизо. След това въздъхна и поклати разбиращо глава. Времето на Залцбург беше изтекло. Той привлече Тоанет към себе си и потъна в безопасността на прохода...

АГОП МЕЛКОНЯН СОНАТИНА ОТ РАВЕЛ

Винаги съм искала да изсвиря тази сонатина, харесвам я от дете. Сега я слушам по цели дни. В наистина гениално изпълнение. Но не мое...

Преследва ме тази музика, госпожо. Настанила се е в цялата къща, няма къде да избягам от нея... И в градината пристъпва подире ми, и в старата работилница на татко не мога да се скрия. Хищна музика, агресивна. Остава ме на мира само на улицата, но човек не може да живее на улицата, нали така?

Наведете се да ви кажа на ухото цялата истина, госпожо: тази музика иска да ме изгони от къщи. Исква да ме изгони от родната ми къща и да се настани сама в нея завинаги. Къде тогава ще ида аз? Аз съм самотна възрастна жена, мома съм, нито брат имам, нито сестра. Питам ви — къде тогава ще ида аз? На стари години ще бъда принудена да стана скитница, да спя по парковете. Не съм съгласна да ставам скитница заради някаква си музика. Права ли съм? Затова се обръщам към вас, госпожо. Казаха ми, че този отдел на общината се занимава с имотите. Ето, написала съм молба: общината да ми помогне да изгоня от дома си на улица „Минзухар“ номер осем сонатината в си бемол на Равел, която живее там, за да мога да се настаня аз, защото съм законната собственичка на имота. Нося нотариалния акт и декларацията за наследници.

Да ви кажа, всичко започна от дървото. Обикновено дърво, липа. Татко го засади в деня, когато за пръв път отидох на урок по пиано. Засади го близо до прозореца на стаята ми, за сянка. Значи е било преди повече от шейсет години. Тези шейсет години, госпожо, аз прекарах пред пианото, загледана в липата. Свирех по цели дни, обичам да свиря, после четирист години давах частни уроци. Много деца се извървяха през моята стая, но бях щастлива. Безумно обичах музиката, тя беше всичко в моя живот. Не се влюбих, не се задох, не си взех дете — чуждите деца запълваха тази празнина в живота ми.

Музиката и само музиката. Исках да постигна съвършенството, за да изпълня една сонатина на Равел. Да, да, същата тази...

Какво да ви разказвам, дълъг и еднообразен живот. Толкова дълъг и толкова еднообразен, че отдавна ми е омръзнал. Нали знаете, на стария човек му остава само инерцията да живее. Погребах татко, после мама, останах съвсем сама. Тогава започна кошмарът. Една нощ...

Една нощ се пробудих от страхотни удари и пращане. Когато живееш съвсем сама, това може да спуга сърцето ти. Заслушах се — странно, не беше откъм вратата, а от пода. Стара къща, знаете, подът е дъсчен. Та нещо удряше по дъските като с юмрук! Една нощ, втора нощ, трета... Чукаше само през нощта, денем не. Горедолу определих къде Нещото иска да влезе през пода и примъкнах отгоре тежката ракла на мама. Успокои се седмица, две, после пак започна на друго място. Изобщо не можех да предположа какво е, пък е смешно да идеш при някоя съседка и да ѝ кажеш, че нещо иска да влезе в къщата ти през пода...

Този ужас продължи през цялата зима. Напролет Нещото се показва на белия свят — през две-три счупени дъски, стара къща, знаете, се бяха показали израстъци. Тънки клончета, едни такива нежни, направо в стаята ми, съвсем до пианото. Повиках съседа и той ми рече, че са летораста от корена на липата. Корените избили изпод земята. Представяте ли си, госпожо, липата беше влязла в стаята ми!

Не посмях да ги махна. Грехота е да чупиш тези крехки и изящни филизи с мънички пъпчици по върховете. Още повече от липата, която обичаш. Беше ми спомен от татко и от деня, когато за пръв път разперих пръсти над клавишите. Как тогава да ги прекърша? И заживях с тях. Бяха от двете ми страни, вляво и вдясно на стола, който е пред пианото. Когато сядах да свиря, те се поклащаха в такт с музиката и като че ли им беше приятно. Като че ли живееха с музиката. Нищо чудно, казвах си, все пак липата цели шейсет години слуша музика, все нещо ѝ е останало...

Нали знаете, госпожо, липата е музикално растение, от нея стават добри инструменти.

Така си живеехме — липата и аз. Заедно в моята стая. Бях вече на възраст и престанах да давам уроци, та не се налагаше да обяснявам защо съжителствам в една стая с дърво. С времето свикнах, престана

да ми прави впечатление. Вярно, корените ставаха все по-груби, изпочупиха още две три дъски, да не ви описвам как изглеждаше стаята, но все не ми даваше сърце...

Вие вглеждали ли сте се някога в собствените си ръце, госпожо? Няма нищо по-сложно и по-красиво от човешката ръка. Цял живот съм преподавала пиано, виждала съм хиляди ръце. Всъщност това е истинската работа на учителя в началото — да научиш как детето да държи ръцете си над клавишите. Милиони пъти съм казвала: китката така, пръстите малко по-разперени, кутрето по-отдалечено... Разказвам ви всичко това, за да ми повярвате, че разбирам от ръце.

И ето защо. Клоните в моята стая станаха груби, възлести и изпочупиха дъските наоколо. Това понасях с търпението на кротка жена, която обича своя спомен от детството и не иска да наруши реда в този свят. Щом Бог е решил липата да влезе в моята стая, значи това го изисква неговото разбиране за красота и хармония, права ли съм? Едва ли случайно Бог ще реши да е така.

Докато един ден открих... Не съм луда, госпожо, можете да ми вярвате... Докато един ден открих, че двата израстъка завършват с по пет плътни и много гъвкави разклонения, които много... Да продължавам ли разказа си? Да, заприличаха ми на пръсти. На човешки пръсти. Започнах да ги наблюдавам, променяха се всеки ден. Надебеляха, покриха се с плътна, леко напукана кора. Мястото, където се събираха, тоест дланта, стана плоска, съвсем леко вдлъбната и също се покри с напукана кора. Но най-много ме изуми китката — съвсем като моята и вашата; дори тук, където е тази кост, там също беше издуто. На мястото на ставите имаше леки подутини, меки, може би пълни с някакви сокове.

Наблюдавах ги всеки ден. В началото бяха като детски ръчички — нежни и крехки, после станаха юношески — груби и несъразмерни, а накрая съвсем мъжки. Кожата, извинете ме — исках да кажа кората, загрубя, стегна се, стана някак грапава, китката заякна, втвърди се, но без да губи своята подвижност...

Да, госпожо, това бяха ръцете на липата. От двете страни на стола пред пианото. Ако ви кажа цялата истина, сигурно ще ме изгоните от стаята си, пардон — от кабинета. Ще си кажете: откъде се домъкна тази откачена бабичка? А аз не виждах нищо странно в това моята липа да има ръце.

Добре, като съм започнала... Веднъж, докато свирех, усетих леко докосване по бузите. В началото като че ли не осъзнах съвсем, но щом извърнах поглед... Да, разбира се, това бяха ръцете. Погалиха ме много нежно, като полъх, дори се зачудих как е възможно тези груби ръце да гаят толкова нежно. Погалиха ме съвсем боязливо, сякаш самите те се страхуваха или срамуваха от своя жест. А аз, бога ми, не се изплаших; кой знае защо го приех като нещо нормално. Щом аз обичам липата, значи и тя трябва да ме обича, нали? Е, тогава не е ли нормално да ме погали? И тъй като не реагирах, ръцете станаха по-настойчиви — едната се отпусна на рамото ми, другата започна да гали косите ми...

Лудост, нали, госпожо? Е, може би малко съм откачила в самотата си, не е изключено. Вие сигурно имате съпруг, деца, аз си нямам никого, говоря си сама, може мъничко и да съм мръднала.

Така беше всеки ден. Защо да ви лъжа, на мен ми беше приятно. Сигурно и на ръцете им е било приятно, защото едва изчакваха да седна на стола и да засвирия...

През зимата ръцете помръкнаха. Станаха бавни, започнаха да треперят, съвсем като старчески. Но аз знаех, че напролет всичко ще се повтори. Че напролет отново ще бъдат меки и нежни, покрити с млада кожа и пълни със сокове... Така и стана.

Докато една нощ... една кошмарна нощ... току-що бях угасила осветлението и се мъчих да повикам съня, когато чух музиката. Да, същата сонатина на Равел! Някой я изпълняваше майсторски, не, направо гениално! Както аз бих искала да мога. Както аз цял живот съм мечтала да я свиря. Както единствено трябва да бъде изпълнена. Тази сонатина звучеше от моята стая, някой я изпълняваше на моето пиано...

Защо казвам „някой“? Вие се досещате кой може да бъде, нали? Не е толкова трудно човек да се досети, че бяха ръцете на липата. С тихи стъпки се промъкнах и отворих вратата. Гледката беше наистина потресаваща: две възлести коренища, покълнали направо от пода, свиреха най-изумителната музика, която някога съм слушала!

И тогава в мен нещо се преобърна, госпожо. Или може би пречупи. Моят живот изведнъж изгуби смисъл и сладост. Аз чух тази сатанинска музика в едно божествено изпълнение — какво повече да очаквам от този свят?

Тогава се сетих, че в килера има брадва!

Липата още цъфти, но вече не може да свири.

Това е. Позакърпих пода, сега всичко е наред. Но остана музиката. Тя е в цялата къща — в кухнята, в банята, в моята спалня, навсякъде. Не мога да избягам от нея. Настанила се е най-безцеремонно с едничкото желание да ме тормози. Няколко пъти каня съседки на кафе и сладки, не им казвам защо, внимателно ги следя — те не я забелязват, имам предвид музиката. Те не я чуват. Ето, виждате ли, значи тя нарочно тормози само мен! Тя иска аз да се махна и да заживее сама в цялата къща. Да се разположи нашироко и непритеснявано — а аз? А аз да стана скитница, така ли?

Та казвате, че трябва да заверя молбата си в деловодството — да има входящ номер, да внесе някаква такса и после да чакам експертна комисия. Добре, госпожо, благодаря ви за търпението.

И един съвет от мен: бъдете много предпазлива, ако чуете чукане откъм пода.

ДЖОАНА РЪС

СТАРОМОДНО МОМИЧЕ

Колата, с която карах гостите си у дома, се плъзгаше тихо сред потъналите в мъгла кленове. Само по тези места човек можеше да се любува на такива багри. И навярно само по това време — беше ведра върмонтска утрин. Електромобилите са невероятно безшумни — ясно се чуваха стичащите се от листата капки. Когато Къщата ни забеляза, моето мило „шекерче на клечка“ се обля в светлини от горе до долу и ни посрещна с потоп от „Втората Бранденбургска“ — деликатна проява на внимание към мен и моите гостенки. Звукът се носеше от мокрите стебла на дърветата, от листата, от клоните.

Приблжихме към Къщата от страни, откъдето тя приличаше на леко изпъкнала сфера, поставена върху висока централна колона. За да ни посрещне, Къщата не клекна като тази на баба Яга, а изплезе дълъг металически мост, наподобяващ оплетен от метални нишки език. Плъзнахме се по него.

Вътре ни очакваше Дейви. Най-красивият мъж на света. Вече бе готов с напитките и без да се бави ги поднесе на моите гостенки, докато те го зяпаха с изумление. Тяхното кокорене не го смути — той се сви в краката ми и нежно ги обви с ръце, като не пропускаше да се засмее там, където бе нужно (за целта, разбира се, следеше внимателно моите реакции).

Гостната е облицована с жълто дърво и покрита с килим — толкова мек, че можеш спокойно да се излегнеш и да спиш върху него. Отпред има просторна остъклена веранда, от която пет месеца в годината се любувам на прекрасните зимни виелици. Разбира се, когато си ги поръчам. Вътре е достатъчно топло, за да може Дейви да се разхожда по цял ден гол. Дейви — моят студен красавец, моето голо видение с руси коси, неделимата част от моя дом.

Развеждам гостенките си из Къщата — уравнивесената Елинор, нервната Прис, агресивната Кей. Показвам им книгите, микрофилмовия проектор, библиотеката, включена в директна връзка с

регионалната библиотека, банята огромна капка фибростъкло, вградените в стените на гостната легла, оранжерията в близост до централния сектор, из която Дейви се разхожда, като умело имитира почуда пред колекцията ми от разцъфнали орхидеи, разлистени микропалми, екзотични растения и лиани. Завеждам ги до електрическата ограда — наследство от предишния собственик, която опасва цялото имение. Тя е единствената преграда за елените и бягащите дървета, които намират микроклимата около моята Къща за много привлекателен.

Позволявам на моите гостенки да надникнат в кухнята, която прилича по-скоро на пилотската кабина на совалка, ала не ги допускам в работилницата, откъдето ремонтирам Къщата, когато е неразположена. Показвам им Екрана, който ме свързва с моите съседи и приятели, Телефона за трансконтинентални разговори и Фонографа с неизчерпаеми запаси от музика.

Прис казва, че не ѝ харесва това, което са ѝ поднесли за пиене — не било достатъчно сладко. Поръчвам на Дейви да ѝ направи нещо друго.

— Искаш ли да вечеряш? — питам я аз.

Тя се изчервява.

* * *

Събудих се късно следобед. Дейви спеше до мен. Надявам се, че сте чували за синеоките блондини? Обърнах се и го загледах как спи — сгушен, отсъстващ. Златното було на неговите мигли хвърля сянка по бузите му, ръката му е обляна от сноп светлина, идваща от хола. Никак не е лесно човек да го събуди (можеш да го яхнеш, докато спи), но и аз бях още сънена, за да започна веднага. Излегнах се до него и прокарах пръсти по гърдите му — надолу, следвайки линията на космите, по нежната кожа на корема под пъпа, и още по-надолу, където сред внезапно избуялата растителност като розова пъпка цъфтеше неговият penis.

Аз съм едно старомодно момиче.

Прокарах ръка по неговия орган, покрит с кадифена кожа и усетих как нещо се пробужда под нея, след което плъзнах върховете на

пръстите си между бедрата му.

Той отвори очи и ми се усмихна влюбено.

Обгърнах с ръка врата му и се сгуших в гънките на неговото стройно, мускулесто тяло. Побутнах го нежно и той потръпна, после събра крака и разпери ръце. Малкият Дейви показваше явни признаци на събуждане, което означаваше, че големият Дейви иска да бъде обкращен. Прехвърлих крак през бедрата му, след което се наведох и плъзнах език по устата, врата, лицето, раменете. Дейви е ужасно възбуждаващ мъж. Той е много красив. Повдигнах с ръка раменете му и отърках последователно зърната си в устните му, след което се притиснах към него и бавно се спуснах надолу. Някъде под мен малкият Дейви вече се бе събудил напълно.

Всичко е толкова хубаво — Дейви лежи с притворени очи, извърнал лице настрана, ръцете му се свиват и разпускат. Той бавно повдига таза си нагоре, аз притискам с пръсти малкия Дейви, за да го забавя, след това започвам да се търкам отгоре му. Дейви диша възбудено в ухото ми и се вкопчва в мен.

Още известно време го измъчвам, като си играя с него, след което го поглъщам като пъпешово семе — толкова е хубаво, когато е вътре! А Дейви стене с размътен поглед, впил език в устните ми, съсредоточил всички свои възприятия в мястото, където съм го притиснала.

Не го правя често, но този път го доведох до оргазъм, като пъгнах пръст в ануса му. Конвулсии, пламенни възклицания, объркани думи... — докато чувствата му експлодираха в мен. Ако се бях забавила още съвсем мъничко, сигурно щях да се изпразня заедно с него. Но предпочитам да го правя по-късно — когато Дейви се гърчи в утихващите спазми на преживяното удоволствие, а малкият Дейви е мек, гъвкав и влажен. В тези мигове Дейви бива завладян от някаква тайнствена покорност. Сграбчвам го с вътрешността си, отпускам се върху него като същевременно галя мускулестия му врат, кичурите под мишниците, бедрата, гърдите, красивото му лице. Мачкам и дращя кожата му, докато цялата ми утроба сякаш хълца, разтърсвана от тази малка, заровена в мен пръчка, устните ми мълвят беззвучно, аналният сфинктер пулсира, полулунието под пубисната кост конвулсивно се свива и разпуска.

Дейви е мой. Аз го притежавам изцяло. Изтягам се блажено върху него, разтоварена до върховете на пръстите си, но все още леко потръпваща. Страхотно беше. Тялото му е мокро — под мен и вътре в мен.

Вдигам поглед, за да видя...

... Прис. Елинор. Кей.

— За Бога, това ли е всичко! — възкликва Елинор.

Изправям се, погъделичквам го с нокът и се приближавам към тях.

— На място, Дейви!

Това е една от кодовите думи, които Къщата „разбира“. Централният компютър ще изпрати серия от сигнали до имплантираните в мозъка му електроди и Дейви ще се изтегне безгрижно. Когато подам до централния компютър командата „спи“, Дейви ще заспи. Той е просто един великолепен придатък към Къщата. Струва ми се, че оригиналният зародиш е бил шимпанзе, но цялото му поведение сега се контролира изкуствено. Разбира се, той изпълнява един минимален обем от функции напълно самостоятелно — яде, отделя, спи, упражнява се. Но дори и тези функции са под постоянен компютърен контрол. Но в центъра на неговото съществуване съм аз.

Теоретически е възможно Дейви да притежава някаква примитивна форма на съзнание (скрито в някой ъгъл на мозъчето му). Понякога се чудя дали Дейви не е поет по някакъв свой, особен начин? Неговото съзнание, каквото и да е то, не е нищо друго, освен постоянната възможност за усещане. То е интелектуална абстракция, живописен, но празен словоред от думи. Душата на Дейви е някъде другаде, тя е външна душа. Душата на Дейви е в неговата красота.

— Левкотомиран! — произнася гневно Кей. — Лоботомиран! Лишен от детство!

— Глупости — отвръща Елинор. — Та те вече не съществуват. От десетилетия. Какво е това?

Казах им. Елинор обгърна Кей с ръка, докато аз ѝ разясних колко погрешна е широко разпространената теория, че в миналото мъжете са притежавали жените така, както аз сега притежавам Дейви, че за тях жените са били това, което за мен е Дейви. Убедих я, че всичко това е просто една измислица. Пълна глупост.

— Масово невежество — заключи Елинор и обеща някой път да ни разкаже как е било в действителност.

Прис не можеше да откъсне очи.

— Много ли е скъп? — запита тя и се изчерви.

Позволих ѝ да го опита. Преди това трябваше да го препрограмирам, разбира се. Измъкнахме се на пръсти и ги оставихме да се забавляват. „За първи път — твърдеше после Прис — виждам такава одухотвореност в очите на едно същество.“

И тя е права. Трябва да знаете, че е права. Душата на Дейви е в неговата красота. Колко е трогателно, че Дейви никога не ще може да го осъзнае. Всичко в него е красотата, а красотата е винаги пуста, винаги външна. Не е ли така?

ЕДУАРД ХЕЧ ЧОВЕКЪТ НАВСЯКЪДЕ

Бе вторник, когато на път за гарата Рей Банкрофт за първи път видя непознатия. Бе висок и слаб. По вида му Рей заключи, че е англичанин. Защо ли? Трудно му бе да обясни, но според него човекът бе от чистокръвна британска порода.

По време на първата им среща не се случи нищо. И втората изглеждаше също толкова случайна. Бе петък вечер, отново на гарата. Човекът сигурно живееше някъде около Пелъм, най-вероятно в новия блок, който току-що бяха завършили.

През следващата седмица Рей започна да го среща навсякъде. И той като него пътуваше за Ню Йорк с влака в 8:09. Обядваше на няколко маси от неговата в ресторанта на Хауърд Джонсън. Рей си каза, че в края на краищата в Ню Йорк често се случват подобни неща. Понякога не можеш да направиш и крачка, без да налетиш на един и същи човек напук на законите за вероятностите.

Едва в края на седмицата, когато с жена си отидоха на пикник в Стамфорд, той реши, че англичанинът го следи — отново различи високия му силует; спокойно се разхождаше по хълмовете, от време на време спираше да се любовува на пейзажа.

— Господи, Линда — възкликна Рей, — онзи пак е тук!

— Кой?

— Оня англичанин, който живее в нашия квартал. Нали ти разправях, че непрекъснато го срещам.

— А, това ли е той? — попита Линда Банкрофт, присвивайки очи зад тъмните си очила. — Не си спомням да съм го виждала.

— Сигурно живее в новия блок до нас. Питам се какво, по дяволите, търси тук? Да не би да ме следи?

— Не вярвам, но поведението му е странно...

И наистина бе странно.

А когато дойде септември, стана още по-странно. Мистериозният англичанин се появяваше два-три пъти седмично,

винаги шлейки се като че ли без определена посока.

Най-сетне Рей Банкрофт не издържа. Една вечер на път за вкъщи той се приближи до непознатия и направо го попита:

— Вие следите ли ме?

Англичанинът го погледна изненадан.

— Моля?

— Следите ли ме? — повтори Рей. — Срещам ви по сто пъти на ден.

— Млади момко, сигурно имате грешка.

— Не, не греша. Моля ви да не ме следите повече.

Англичанинът само поклати глава и се отдалечи. Рей го проследи с поглед.

* * *

— Линда, и днес го видях!

— Кого, скъпи?

— Оня дяволски англичанин! В асансьора.

— Сигурен ли си, че е същият?

— Разбира се! Казвам ти, той е навсякъде. Срещам го непрекъснато, по улиците, във влака, в ресторанта, а днес и в асансьора! Направо ще полудея. Сигурен съм, че ме следи, но не разбирам защо.

— Говори ли с него?

— Говорих, наругах го, заплаших го, но без никаква полза. Гледа ме учуден и си тръгва, без да отрони дума. А на другия ден се появява отново!

— Дали да не се обадиш в полицията? Но той не прави нищо незаконно.

— Точно това ме притеснява, но винаги е някъде около мен. Този тип ще ме подлуди!

— И какво мислиш да предприемеш?

— Ами какво... Като го срещна следващия път, ще го набия здравата, та поне да ми каже истината...

На следващата вечер англичанинът се появи отново. Вървеше пред него по перона на гарата. Рей се втурна подире му, но го изгуби в

тълпата.

Може да е било просто съвпадение. И въпреки това...

Същата вечер се оказа, че цигарите му са се свършили. Реши да отскочи до магазина. Когато излезе от къщи, англичанинът го чакаше на пътя.

Докато минаваше под мигащите светлини на неоновите реклами, Рей го вида да пресича улицата, идваща откъм влаковата линия.

Усети, че това ще бъде последната им среща.

— Ей, вие там!

Англичанинът се спря, погледна го, след това се обърна и се отдалечи.

— Спрете за минутка. Да се разберем един път завинаги.

Англичанинът не спря.

Рей изруга и се втурна подире му в тъмнината. Отново извика:

— Спрете!

Англичанинът също се затича.

Рей се втурна по тясната уличка покрай релсите.

— Спрете, за Бога! Искам да се разберем.

Но англичанинът продължаваше да тича все по-бързо. Рей се задъха и се спря.

Някъде в далечината англичанинът също се спря.

Рей видя как часовникът на мъжа проблесна, когато онзи вдигна ръка, подканяйки да го последва.

Отново се втурна напред.

Англичанинът изчака за миг, после също побягна покрай стената, която се издигаше на около осем метра от линията.

В далечината се чу пронизителната свирка на приближаващия експрес от Стамфорд. Рей видя как англичанинът зави покрай тухлената стена на моста над релсите. Изгуби го от очи. Едва когато зави зад ъгъла, видя, че другият го причаква, но беше твърде късно.

Ръцете на мъжа го сграбчиха и Рей усети как полита към релсите. Направи отчаян опит да се вкопчи в парапета — напразно. Точно когато тялото му се стовари върху релсите, експресът връхлетя с адски трясък.

Малко по-късно високият англичанин се обърна към обвития в синкав пушек нежен силует на Линда и каза:

— Скъпа, винаги съм ти казвал, че няма нищо по-увлекателно от добре обмисленото убийство...

АНТОАН МОРАЛЕС

ПРЕСЛЕДВАНЕ

Когато фермерът го забеляза, разстоянието бе вече твърде голямо. Освен това се смрачаваше и видимост имаше само на открито. Въпреки това Транк сложи мотиката встрани и не свеждаше очи от горичката, в която току-що хлътна странното същество.

Домът на Транк бе встрани от останалите. Пътят за селото не минаваше през горичката, в която се скри непознатият. Що за птица може да е? Ловец? Едва ли. Някой от селото? Едва ли. Кому ще хрумне да се мотае наоколо, още повече в такива шантави дрехи. Може би... Може би не е тукашен, а?

Чужденец. Тази думичка човъркаше мозъка на фермера, когато метна мотиката на рамо и пое към къщи. Чужденец. Може би се е заблудил из тия пуцинаци. Но защо пък ще се крие? Или да е беглец — от ония, дето бягат от правосъдието. Но да е облечен така... И лицето му, толкова странно дори отдалеч...

Транк крачеше по нивата, кучето притичваше подире му. Животното бе някак неспокойно и Транк ходом се наведе да го погали. Чужденец. Да, вероятно чужденец. Може би от онези градски тарикати, които обичат да кривват от пътя и на някоя полянка да се радват на гаджето си... Но ако пък беше така, щеше да се чуе шум на двигател.

Транк се отклони от пътя си да потърси дали не са останали някакви следи. Но после се отказа — в края на краищата, какво му е притрябвало да се меси?

Пое с бързи крачки към дома си, слънцето вече се беше скрило отгатак горичката. Когато пристъпи към портата, внезапно осъзна, че през целия път си е мислил за тайнствения непознат. Влезе в кухнята да си плисне вода и да утоли жаждата си. С мокро лице излезе на двора и хвърли поглед към жена си; тя измърмори нещо като поздрав, но Транк не я чу. Такива одежди... И най-главното: лицето, толкова странно дори отдалеч...

С бързи движения грабна пушката от стената, но след секунда я закачи обратно, без дори да провери дали е заредена. Каква глупост щеше да направи! Какво му влиза в работата кой и защо се крие в гората? Вероятно този странен тип си има някакви причини, освен ако не е съвсем откачен. Сигурно е така: тарикат от града, който е решил да опита с гаджето си как се правят някои работи в лоното на природата.

Пушката остана да си виси в тъмния ъгъл. И все пак... Тази история с любовната разходка не е съвсем убедителна. За миг му се стори, че е решил загадката, но някъде в дълбините на съзнанието му отново проблясна видяното в края на горичката: шантавите одежди и особено лицето, толкова странно дори отдалеч...

Вечеряха мълчаливо. На два пъти жена му го упрекна, че не отговаря на въпросите ѝ. Неочаквано Транк скочи — беше решил на всяка цена да иде в гората.

Отново свали пушката от стената, провери дали е заредена и решително пое към вратата. И точно тогава видя чужденците. Бяха двама. Единият на около петдесетина крачки, другият, в също такива странни одежди, съвсем пред портата.

На мрачната, оловна, почти нощна светлина Транк успя да разгледа ужасното същество внимателно. Настръхна, по тялото му пробягаха тръпки. Да, всичко си беше точно така: овална брадичка, над нея присвити устни, още по-нагоре почти триъгълната изпъкналост на носа, чело... Да, всичко, освен очите. Не, всъщност и очите... И очите си бяха нормални... Но на лицето на това кошмарно същество те бяха САМО ДВЕ!

ПЕТЪР КЪРДЖИЛОВ

ВЪЛШЕБНИТЕ СЛОВА

— Баяне! — вика някой пред пещерата. — Магьоснико Баяне!

Вътре, сред мрака на скалната утроба, се е притаил магът Баян. Той чува гласовете отвън, но не им отвръща. Магът Баян чака. Студено му е. Наметнал е върху раменете си меча кожа, но продължава да трепери. Влагата го изпива. От тавана на пещерата се отцеждат едри сълзи. Падат с надежда към каменния под, но срещат само неговото хладно равнодушие. Звукът от разбитите им упования отеква като тътен в косматите уши на стария вещер. Капките го дразнят.

— Баяне, ела ми прекрачи козата, моля те! Душа бере. Отива си.

— А на нас обеща да обиколиш селото ни и да го очистиш от оскверняване...

Тези, дето се дерат, са неколцина планинци. Гласовити, но боязливи. Никога не биха се осмелили да прекрачат прага на пещерата. Отдалече са. За първи път идват тук, на край света. А и кучетата на магьосника грозно лаят и разлайват. Обучени са да не пропускат чуждите хора и Черната чума. Ала планинците най се боят от Драконовата кожа, разпната връз клоните на вечнозеленото дърво пред пещерата. Тя виси между небето и земята, сякаш не е окачена върху един най-обикновен бряст, а върху Дървото на живота.

— Велики Баяне, благодетелю...

Пред мага Баян са разхвърляни черни въглени, няколко мъниста, гарваново перо, нокът на бухал, бяла шишарка, вкаменена кост, клюн от орел, глава чесън... Все неща безполезни. С тях не може да напаля огън. Не успява да стори това дори с помощта на Вълшебното огниво. Незримото наметало вече не го прави невидим!? Сякаш онемелият Пръстен за заклинания вледенява безименния му пръст, като да е късче лед. Булото на истинната гледка пък се е превърнало в парче скъсана рибарска мрежа и не показва омагьосаните неща такива, каквито са...

На тридесет дни път околоръст няма по-голям вълшебник от мага Баян. Малко е да се каже, че той гадае, чародейства, изцерява,

пророкува... Равновесието в цялото царство зависи от неговите магии. Той управлява смяната на годишните времена, изгрева на Слънцето и Месечината, началото на дъжда и снега, появата на вятъра и мъглата... Дърво не може да се разлисти, тревичка не може да поникне, камък не може да се премести от едно място на друго, ако магът Баян не е произнесъл тайнствена дума за това. Няма людска дейност, която да начене, без да бъде благословена от него с някое заклинание. Възкачванията на престола, изборът на местата за основаване на селища, времето за оран и сеитба, датите за венчавките, сваряването на най-обикновената постна чорба не могат да станат преди магът Баян да ги освети със своите вълшебства...

И ето, че настъпва прокълнатото утро. Тогава магът Баян с ужас открива, че не може да стори и най-простото заклинание. Слънцето изгрява — отпървом червено, после става златно и накрая се превръща в кълбо от нажежено бяло, а магьосникът не е в състояние да помръдне от мястото му и най-лекия предмет, не успява да си напали огън, не може да открие дори къде е забутал снощи любимите си бързоходни чехли. Навярно и те загубили чудодейните си свойства?!

Ето защо магът Баян не отговаря на викащите го отвън. Ето защо е притихнал в пещерата и зъзне — не толкова от студ. Ето защо той изчаква да се спусне булото на нощта и да се разотидат досадниците. Чак тогава вещерът напуска своята каменна обител. Той обикаля гората, бедните поселения, пръснати из нея, скита се през пустошта, спъвайки се в коренищата. Навсякъде в леса животът е замрял. Хората не могат да издоят овцете си без неговите заклинания, не смеят да си подквасят дори млякото.

Тъмно е, но някои го разпознават:

— Зарече се да ми баеш за подмладяване — връхлита го старата вещица Змияна.

— Даде ми дума да спечеля овчаря Славейко — проплаква грозноватата Кера. — Къде ти е омайното биле?

— Урочасано е — сочи грънчарят Добри към трескавото си чедо. — Изцери го, моля те!

— Не мога! — повдига безпомощно рамене магът Баян. — Сега не мога.

— Защо? — крещи Змияна. — Да не би да си изгубил чародейната си сила? Да не би да са ти откраднали магическите думи?

Мисълта връхлита мага Баян като смерч. Разбира се, някой е откраднал вълшебните му слова! И този някой може да бъде единствено злият вещер Ансадар. Че кой друг!? И магът Баян най-сетне решава да стори нещо. Той се упътва към свършека на гората, прекосява Предела, нагазва в призрачната мъгла и тръгва през Нищото. Защото само то се простира отгатък края на света. А и защото няма къде другаде да отиде...

Магът Баян крачи през Нищото. Колко време върви така, никой не знае. В Нищото няма нищо. Нито материя, нито живот, нито звуци, нито пространство. В Нищото няма дори време, с което магът Баян да отмери колко дълго стои там. В Нищото има само едно — нищо.

Но не е точно така. Внезапно сред Нищото оживяват сенки и магът Баян се изправя насред горска поляна. Пред него, кацнала на върха на огромен пачи крак, се извисява дървената къщурка на вещера Ансадар. Върху един от гигантските шипове на пачия крак е проснато Златното руно. Магът Баян знае, че в него е увита буца овча лой, в лойта има пшеничено зърно, в зърното се крие дълголетие, в дълголетието — потомство, в потомството — радост, в радостта — послушание, в послушанието — смирение, а в смирението е силата на злия вещер Ансадар.

Ето го и него самият — кльощав, възвисок, попрегърбен старец, наметнал хилавото си тяло с груба плащеница. Студени очи и свенлива усмивка на отшелник. Вдига ръка за поздрав и доста пъргаво се спуска на земята по дебело въже, изплетено от лико.

— Знам, знам, знам! — още докато е във въздуха започва да кряска Ансадар. — Знам за какво си дошъл. Но не съм аз.

— Че кой е тогава? — пита мрачно магът Баян, който през цялото време следи вещера с уж безразлично око.

— Същият, който открадна и моите черни магии!

Магът Баян не вярва на вещера Ансадар. Зъл магъосник е той, коварен. Но като го гледа как безпомощно чука един о друг кремъците на огнивото си, за да припали своята очукана луличка, натъпкана със сух мъх, магът Баян започва да му хваща вяра.

— Откога си така? — подпитва магът Баян.

— Знам ли — отвръща вещерът Ансадар, — тук време нямаме.

— Кой е?

— Престани с твоето тъпо „койкане“! — ядосва се Ансадар. — Никой не е. Поне не е някой от нас. Нещо става по земята, не усещаш ли? Светът преминава от едно космично състояние в друго. А ти задаваш нелепи въпроси.

— Но аз не мога без моите...

— Можеш, можеш! — прекъсва го вещерът Ансадар. — Аз как мога — изпъчва се гордо той. — Трудно е само в началото.

— Ами хората? Цялата гора чака на мене!

— Мислех те за по-мъдър, братко Баяне — подозрително благо подхваща вещерът. — Хората не се нуждаят от вълшебства. Те се нуждаят от прости неща. От хляб, от любов, от труд, от свобода... Вслушай се в хората и ще разбереш всичко, което ти казвам.

— Лъжа е това! — скача магът Баян с трескав поглед. — Без вяра не може!

— Нашето не е вяра, Баяне — въздъхва тежко Ансадар. — Нашето е магия.

Магът Баян си тръгва огорчен. Изхожда обратния път из мъглата на Нищото, прекрачва Предела и се озовава в родната гора. Там го очаква ново разочарование. Чародеят с възмущение открива, че животът в неговото царство никога не е спирал. Хората сами си вършат простите дейности и въобще не се нуждаят от неговите заклинания. Нещо повече — някои от тях дори са взели да използват магическите думи. И магът Баян осъзнава, че този, който е откраднал вълшебните слова, ги е разпръснал сред хората от леса. Чародейните прокоби никога вече няма да му принадлежат. Магът Баян е станал излишен.

Опечален, магьосникът се прибира в своята пещера на край света. Изпъва морното си тяло върху старата мечка кожа и започва да... Той може това, но от векове не го е правил. Магът Баян се заслушва. Той се вслушва! В шепота на сухия южняк, в ромона на капките, в припева на боровите иглички, в жълтата трева, в призрачната мъгла, в облаците с цвят на змийски яйца, в ежечето и заешкия киселец... Вслушва се в гласа на връхлитащата буря. Всяко нещо има свой глас. Дори от топлината на огъня долита песента на спокойствието. Накрая магът Баян се вслушва в душите на хората. Звуци, смях, плач, стонове, акорди, мелодии, хармония, симфония...

Неочаквано в главата на мага Баян се появяват, нахлуват думи. Не неговите прости заклинания, а слова огнени и парещи като жарава,

далечни и неразгадаеми, ала мъдри и вечни. Я колко много думи имало само за неговия занаят! Гадаю, врачувам, вещая, омагьосвам, предвещавам, пророкувам, чародействам, предсказвам, заклинам, предричам, предвиждам, омайвам, предугаждам, изцелявам, предусещам, проклинам, заслепявам...

И сякаш станал играчка в ръцете на нечия чужда, ала могъща воля, Магът Баян започва да пише: „В начало Бог сътвори небето и земята. А земята беше безвидна и пуста. Тъмнина се разстилаше над бездната и Дух Божи се носеше над водата. И рече Бог — да бъде светлина. И биде светлина...“

Магът Баян седи в пещерата на край света, обгърнат от мрака на скалната утроба. Седи и се вслушва. Обръща внимание на неща, които никога по-рано не са го интересували. Обзема го странно чувство, което магът Баян не може да обясни, защото някой е откраднал вълшебните му слова, някой го е лишил от могъщата му заклинателна сила. Вещерът се оглежда боязливо в тъмата. Сам е. Той и отцеждащите се от тавана на пещерата едри сълзи. И тогава магът Баян проумява, че е започнал да мисли...

Да, въздъхва той, в началото наистина е било Словото. Истинското, живото, човешкото слово, дадено на хората от Бога. Не магически и заклинателни думи за преодоляване на трудности, а частичка от Духа. Но за да се разбере всичко това, трябва време. Много време. И нещо друго. Баян вече знае какво. Затова той става и се отправя навън, при хората. От вледеняващата му неувереност няма и следа. В началото наистина е било Словото...

— Баяне! — викат пред пещерата.

Все още някой има нужда от него...

ХЕНРИ КАТНЪР

САМО НЕПРИЯТНОСТИ

Нашият Лемуел има три крака, затова и го нарекохме Великолепния. Когато започна войната между Севера и Юга, той вече беше поотраснал и се наложи да крие третия си крайник зад гърба — за да не предизвиква подозрения и клюки. Кракът под дрехата изглеждаше като гърбица, а самият Лемуел приличаше на камила. Понякога крайникът изтръпваше от умора, друг път шляпваше братовчед ми по гръбнака, но това не го притесняваше много. Тъй де, приемаха го за най-обикновено двукрако! И той беше щастлив.

Ние, Хогбените, сме обречени да налитаме на бели. Но сега кашата се разбърка съвсем. И то заради нехайството на Великолепния. Към всичко той се отнасяше пет за четири.

След раздялата не бяхме се виждали с Лемуел цели шестнайсет години. Той живееше в горите на Юга, а нашето семейство — в Северно Кентъки. В началото бяхме решили да идем до него по въздуха, но когато прелетяхме над Пайпървил, кучетата побесняха, хората наизскачаха от къщите си и се зазяпаха към небето. Принудихме се да се върнем. Татковият татко рече, че ще трябва да идем на гости при роднината по нормалния начин, като хора. Аз не обичам да пътувам нито по суша, нито по вода. Когато през 1620 година плавахме към Америка, излезе ми душата. Колко по-приятно е да се хвърчи! Но с дядото не спорехме, татковият татко си е глава на семейството.

Ето защо татковият татко взе под наем един камион и ние нахвърляхме в каросерията цялата багажерия. Е, за бебето не се намери веднага местенце — то тежи сто тридесет и шест килограма, пък и коритото му е бая голямо. Затова пък с дядото мина без проблеми: напъхахме го в една ютена торба и го мушнахме под седалката. Стягането на багажа, разбира се, легна върху моите плещи. Татето цапардоса шише пшенична водка и заподскача на главата си, припявайки: „Лети планетата през глава, през глава, през глава...“

Чичо пък изобщо не рачи да тръгва. Опъна се върху сламата в яслата и каза, че ще поспи десетина години.

— И защо не си седите вкъщи? — мърмореше той. — От половин хилядолетие насам всяка пролет тръгват нанякъде. Като мухи без глави. Стига! Повече няма да ви се връзвам на номерата...

Тъй и си тръгнахме без него.

Чувал съм, че когато нашите се нанесли в Кентъки, там било голо и пусто. Трябвало здравата да се изпотят, за да се устроят. Ама на Великолепния хич не му се бачкало на строежа. И отхвърчал на юг. Заживял си там тихо и безбурно, събуждайки се веднъж на година-две — за да се натряска до козирката. Само тогава осъществявахме телепатична връзка с него.

Когато пристигнахме в планините над Пайпървил, видяхме, че Лемуел се е настанил в една порутена воденица. Всъщност първото нещо, което съзряхме на балкона, бяха Лемуеловите бакенбарди. Самият той похъркваше в един фотъйл. Очевидно сънуваше нещо приятно, защото не се събуди, дори когато падна на пода. И ние не го събудихме. С общи усилия вмъкнахме коритото с бебето, а подир това татко и татковият татко разтовариха пиячката.

В началото имахме грижи до гуша — в къщата не се намери нито троха. Великолепния го бе подкарал съвсем тузарски, дори чорба не си вареше. Беше се изтарикадил да хипнотизира живеещите в околните гори миещи се мечки и те сами му се сервираха за обяд. Докъде ли не води мързелът! Миещите се мечки са доста чевръсти в лапите и Лемуел ги караше първо да застелят масата, а после сами да се изпържат. Беше интересно да се научи дали поне ги корми? А когато му се припиваше вода (просто е срамно да се говори!), той събираше над главата си малко дъждовно облаче, което се изваляваше направо в неговата уста.

Ала на нас не ни беше много-много до Лемуел. Мама разопаковаше багажерията, тате прилапа стомната с пшеничена, а на мен пак се падна да мъкна тежестите. Това обаче се оказа половината беда, защото скоро се разбра, че във воденицата няма никакъв генератор за ток! А нашето бебе не можеше без електрическа енергия. Татковият татко също сърбаше тока като камила. Великолепния, естествено, не си бе мръднал пръста, за да има поне вода във вира. Тъй

че реката кажи-речи беше пресъхнала. С мама здравата се измъчихме, докато направим огнището в бараката.

Истинските неприятности обаче започнаха, след като за нашето идване надушиха местните власти. В един прекрасен ден, когато мама си переше на двора, се появи някакъв гадняр и страшно се изненада от нашето присъствието (аз също току-що се бях измъкнал на двора).

— Хубав ден, нали? — казва мама. — Искате ли да пийнете, господине?

Непознатият отвърща, че няма нищо против, и аз му подавам кратунка с нашата пшенична. Едва не издъхна от първия гълток, но после си изпи дажбата и не поиска повече. Само каза, че щом сме толкова гостоприемни, можем да го нагостим и с нажежен гвоздей. Но и него щял да глътне с удоволствие.

— Отскоро ли сте тук? — попита.

— Да — отвърна мама. — Гостуваме на наш роднина.

Гаднярът вдигна очи към балкона, където Великолепния спеше своя каменен сън.

— А според вас, той жив ли е?

— Бъдете сигурен — рече мама, — жив е като краставичка.

— Ние пък си мислехме, че отдавна е умрял — отвърна гаднярът. — Даже и избран данък не сме му вземали. Сега, надявам се, вие ще си плащате данъците, щом сте се заселили тук. Колцина сте?

— Шестима.

— Все пълнолетни?

— Значи таткото, после този — Сонк, после бебето...

— На колко е бебето?

— Съвсем мъниче е, още няма и четиристотин, нали, мамо? — намесих се аз.

Но мама ми зашлеви един шамар и рече да не се бъркам в приказките на възрастните. Гаднярът ме посочи с пръст и каза, че не може да определи възрастта ми. А аз потънах в земята от срам, защото още по Кромуюлово време бях объркал сметките и сам не знаех на колко години съм. В края на краищата лигльото реши да взема избран данък от всички с изключение на бебето.

— Това обаче не е всичко — продължи той, отбелязвайки си нещо в тефтерчето. — Трябва и правилно да гласувате. Ние си имаме

тука един началник, Ели Генди се казва. Организацията му е като по часовник... Значи за всички — двайсет долара.

Мама ме прати да търся пари. У татковия татко се оказа един денар и той ми рече, че го бил завлякъл още от някой си Юлий Цезар. Беше му скъп като спомен и затова не си го даваше. Тате опустоши стомната с пшенична и въпреки това не откри нищо. У бебето пък се намериха едва три долара. Пребърках и джобовете на Великолепния — там имаше само старо гнездо на скворци с две яйца в него.

— Нищо не открих — казах, като се върнах. — Но нали утротото е по-мъдро от вечерта. — Сетне неочаквано попитах гадняра: — А злато може ли, господине?

Мама пак ми зашлеви един, а гаднярът се развесели и рече, че със злато е още по-добре. Накрая си тръгна през гората. В началото вървеше най-спокойно, но внезапно хукна така, че петите му заплюсяха. След миг видях и причината за тази промяна. Покрай бягачия премина миеша се мечка с наръч съчки в лапите си. Това означаваше само едно — нашичкият Лемуел пак бе огладнял.

Започнах да търся отпадъци, които да превърна в злато. Нямах смисъл — на другия ден ние вече бяхме зад решетките.

Всички Хогбени умеехме да четем мислите на обикновените хора. Ето защо предварително си знаехме за ареста, но не предприехме нищо. Татковият татко сбра всички ни на чардака (освен бебето и Великолепния) и ни обясни, че трябва да пазим в тайна способностите си, за да не събудим подозренията на местните жители.

По време на речта му аз се опитвах да погледна към паяжината в ъгъла, ала татковият татко заставяше очните ми ябълки да се обръщат към него. Едва след това продължаваше:

— Срам ме е за тукашните мошеници, но по-добре да не ги дразним. Инквизиция вече няма и нищо не заплашва здравето ни.

— Не е ли по-добре да скрием огнището? — попитах аз, но вместо отговор получих поредния шамар от мама, гарниран с препоръката да не прекъсвам възрастните.

— По-лошо ще стане — поясни тя действието си с думи. — Сутринта тук тършуваха детективи от Пайпървил и огледаха всичко.

— Издълбахте ли пещера под къщата? — попита татковият татко. — Чудесно. Скрийте ме там с бебето, пък вие отивайте. — И добави в любимия си старчески маниер: — Колко тъжна е съдбата на човек,

попрехвърлил дните си на този грешен свят и дочакал мрака на времената, осветявани единствено от сиянието на долара. Дано им приседнат тия пари в гърлото... О, не, не така, Сонк! Казах го на шега, не им внушавай да гълтат долари. И нека се постареем, чада мои, да не привличаме излишно внимание върху себе си. Ще се измъкнем някак.

Татковият татко се скри с бебето в пещерата, а нас ни арестуваха, откараха в Пайпървил и настаняха в сграда с множество клетки. Приличаше на птичарник. Отведоха също и похъркващия Лемнуел, но той така и не се събуди.

В птичарника тате използва любимия си номер и пак успя да се натряска. Неговото даже не беше номер, не беше фокус, а си беше направо магия. Сам тате никога не успя да даде никакво логично обяснение, затова пък непрекъснато намекваше за някаква дяволия. Казваше например, че в човешкото тяло алкохолът се превръща в захар. Но как ще става в тялото захар, след като попада не в тялото, а в корема? Явно имаше някаква магия. Нещо повече — тате разправяше, че с помощта на ензими изхитрил кръвната си захар да се превръща обратно в алкохол и тъй да си остава нальокан колкото си иска. Ясно, тези негови приятели, ензимите, бяха абсолютни факири! Е, иначе той си предпочиташе натуралния алкохол, но тези страхотни номера на магьосниците с ензимите направо ми взеха акъла!

От затвора ме отведоха в някакво пълно с хора помещение, дадох ми стол и започнаха да ме разпитват. Аз се правех на тапа и твърдах, че нищо не знам. Но внезапно някакъв субект рече:

— Тези горски жители са съвсем първобитни, но в бараката им има атомен реактор! Те, разбира се, не са си го построили сами!

Публиката направо остана като гръмната. Пак започнаха с всякакви въпроси, но нищо не откопчиха и ме върнаха обратно в птичарника. А там леглото ми гъмжеше от дървеници. За да ги унищожа, пуснах из очите си тъничък сноп лъчи. Едва след това забелязах някакъв никакъв човечец с небръснати бузи, опнал се на горния нар. Погледна ме изумено и запремига на парцали.

— Втасвал съм във всякакви пандизи, с кого ли не съм кесил по кафезите, ама с дявола съм за пръв път. Викат ми Амбрустър, Стинки Амбрустър. Бездомник съм, лежа за скитничество. А ти за какво, приятелче? Да не си преджобвал?

— Радвам се да се запознаем — отвърнах. — Сигурно сте много образован. Досега от никого не съм чувал такива изискани думи... Нас ни прибраха без никакви обяснения. Всички ни прибраха, даже спящия Лемнуел и пияния тате.

— И аз бих гаврътнал някоя и друга чашка — отбеляза господин Амбрустър. — Може би тогава нямаше да ми изхвърчат зъркелите от някакъв си простичък факт, че ходиш, без да докосваш земята.

Толкова се бях объркал от разпита, че не знаех какви ги върша. В чуждите очи излизаше, че се правя на идиот. Олях се от извинения.

— Нищо де, нищо. Отдавна го чакам — завопи господин Амбрустър и се почеса по брадата. — Поживях си, налудувах се в удоволствия, нищо чудно, че дъската ми е взела да хлопа... Ама вас за какво все пак ви арестуваха?

— Казват, заради някакъв реактор, в който цепим урана! Но това са глупости. За какъв дявол ще цепим урана? Виж, да цепиш борина си е друго.

— А бе дай им го този реактор, иначе няма отърване. Това е голяма политическа игра, изборите са след седмица. Ще заговорят за реформи и старчето Генди ще им запуши устите.

— Всичко това е интересно, но ние трябва бързо да се приберем.

— А къде живеете?

Казах му и господин Амбрустър се замисли.

— Сигурно вашата къща е на оная река, по-скоро рекичка... На Голямата Мечка?

— Даже не рекичка, а ручей.

— Генди я нарича Голямата Мечка — разсмя се господин Амбрустър. — И изкара от това име купчина мангизи! Ручеят е пресъхнал от петдесет години, но преди десет Генди направи там дига и лапна голямата баница. Така и се казва — „дигата Генди“.

— Че как се правят пари от дига?

— Има неща, момчето ми, които значи и самият дявол не ги може. Пък Генди ги може. Има си вестник, пък това днес означава да имаш все едно открита банкова сметка! Ха-ха-ха!

Влезе човек с връзка ключове в ръка и отведе Амбрустър. Скоро дойдоха и за мен. Окопитих се чак в една голяма и ярко осветена стая. Там бяха и тате, и мама, и Великолепния, и мистър Амбрустър, и някакви мъжища с патлаци. Освен това имаше и някакво сбръчкано

джудже с голо теме и подли очички. Него, гологлавия де, всичко го слушаха. Казваше се Генди.

— Ако питате мен, момчето си е доста глуповатичко — започна господин Амбрустър. — Може и да е направил нещо, но не е нарочно.

Скочиха отгоре му и го цапардосаха по главата. А господин Генди ме погледна змийски и попита:

— Кой ви помага бе, момче? Кой построи атомната електроцентра в бараката? Кажете истината, иначе не отговарям.

Така го погледнах, че и мен мигом ме фраснаха. Чудни хора! Не знаят какви здрави тикви имат Хугбенови. Мен цяло племе диваци ме удряха с колове по главата и така се умориха, че дъх не можеха да си поемат... И тогава аз ги почнах! Но моят съкафезник се развълнува.

— Вижте, господин Генди... Разбирам каква сензация ще бъде, ако успеете да се докопате до тоя, дето е измайсторил реактора де. Само че вие и без това ще победите на изборите. Ами ако там няма никакъв реактор?

— Има, има. И аз знам кой го е направил — каза господин Генди. — Избягали нацистки престъпници, а може би евреи физици. Няма да се успокоя, докато не намеря виновниците!

— Охо, значи искате да вдигнете шум, искате за това да узнае цяла Америка! — възкликна господин Амбрустър. — Сигурно се целите в губернатори или сенатори, пък може и в самата върхушка?

— Момчето каза ли ти нещо? — изсъска господин Генди.

Амбрустър рече, че нищо не съм му казвал. Тогава се захванаха за Лемнуел, но само си загубиха времето. Великолепния обичаше и умееше да спи. За капак по време на сън той не си правеше труда да диша и хората на Генди продължаваха да се съмняват дали въобще е жив.

Тъкмо по туй време тате успя да направи шашмата със своите приятели ензимите, тъй че и от него не изкопчиха нищо. Опитаха се да го вразумят с парче маркуч, но в отговор на ударите той само хихикаше глупаво. Направо ме досрамя за него.

Затова пък мама никой не пипна с пръст. Щом някой се приближеше към нея, тя цялата пребледняваше, покриваше се с пот и започваше да трепери. И нахалникът бягаше като ударен. А един хитряга рече, че тя сигурно има в организма си нещо като ултразвуков лазер. Но това са лъжи и интелигентски номера! Мама просто изпуска

свистене, неуловимо за ухото, и го праща право в целта. Както ловецът праща сачми в окоето на катерица. Това и аз го мога.

Накрая шефът Генди нареди да ни върнат обратно в пандиза и заплаши, че тепърва ни чакат неприятности. Великолепния повлякоха, останалите си тръгнахме сами.

Господин Амбрустър стенеше върху нара, а една малка лампичка с абажурче от патешко яйце осветяваше темето му. И буцата на него. Трябваше да облъча главата му с невидими лъчи, които действаха като мехлем (изобщо не знам що за лъчи са това, но мога да ги пускам от очите си). Буцата се стопи и господин Амбрустър спря да стене.

— Ама и ти, Сонк, се набути в една далавера — рече той. — Генди си има планове, и то какви! Той вече мушна в джобчето си Пайпървил, сега му се ще да прилапа щата, дори цялата държава... Ето защо иска да прогърми из цяла Америка. Хем и кметското място ще намаже, макар че градът и така си му е в кърпа вързан... Я кажи честно, да не би все пак да сте имали реактор?

Опулих се.

— Генди е повече от сигурен — продължи господин Амбрустър. — Изпрати физици и аз с ей тези уши чух, че те са намерили при вас уран-235 и графитови пръчки. Послушай ме и си признай кой ви е помагал. Иначе ще те натъпчат с лекарства, от които почваш да говориш истината.

В отговор посъветвах господин Амбрустър да се наспи. Беше ми писнало от съвети, а и ме викаше татковият татко. Заслушах се в гласа му, звучащ направо в мозъка ми. Но тате вече се беше налюокал и само ни прекъсваше.

— Ей, момчето ми, удари едно, намокри си гърлото — подкачаше ме тате.

— Затвори си глупавата човка! — сопна му се татковият татко. — Стига с твоите глупости, я се откачи. Сонк...

— Да, татков тате.

— Трябва да измъдрим план за действие.

— А бе ти защо все пак не му метнеш едно? — упорстваше тате.

— Стига де! — не издържах. — Уважавай по-старите, баща ти е. Пък и как да му метна, като сме в различни килии.

— Много просто! Ще свържа вените ни, по които тече една и съща кръв, в затворена верига. По нея мога да прехвърлям

произведения в мен спирт към теб. На това учените му викат „телепатична трансфузия“. Скивай само к’во става!

Пред погледа ми се появи изпратената от тате схема. Наистина се оказа просто. Е, за Хогбенови, разбира се. Но аз още повече се ядосах.

— Татенце, защо искаш твоят любящ син да изгуби и последната си капка доверие към теб. Не го принуждавай да те нарече „дърт тъпак“. Не ме будалкай с тези купешки лафове! Та нали много добре знам, че никога не си хващал книга в ръце. Просто четеш чуждите мисли, и то отгоре-отгоре.

— Пийни де, пийни! — настояваше тате.

— Кражба на мъдрости направо от чуждите глави! — хихикаше татковият татко. — И аз съм го правил. Но пък и мога да избачкам в себе си такъв мигреновъзбудител, който ще те побърка, ако ти го пробутам, бъчво такава! Сонк, този непрокопсаник повече няма да ни прекъсва.

— Слушам те. Как е при вас?

— Наредихме се отлично.

— А бебока?

— И той. Но ти, Сонк, ще трябва да се поразмърдаш. Оказа се, че всичките ни бели идват от огнището. Или както сега му казват — ядрения реактор.

— Досетих се.

— Кой можеше да предположи, че ще ни разбрицат огнището! Такива оджаци ние правим от времето на дядо ми, аз се научих от него. Та нали от тези ядрени огнища се появихме и ние, Хогбеновите! Защото в тях... Как сега му казваха? Тук, в Пайпървил, има доста учени глави. Ще трябва да се поразровя в тях...

— Хората се научили да цепят атома — продължи след време татковият татко, — когато моите деди били още млади. Появила се радиация, подействала на гените и в резултат на някакви си „доминантни мутации“ се пръкнало нашето семейство. Всички Хогбенови сме мутанти.

— Май още Роджър Бейкър бе споменавал за нас, нали?

— Ъхъ. Но той беше наш човек и не разправяше за тия работи наляво и надясно. Ако тогава бяха разбрали за способностите ни, щяха да ни хвърлят на кладата. Всички! Времето беше такова. То и сега не е

много безопасно да им се мяркаме пред очите... С годините, разбира се, все нещо ще трябва да предприемем.

— Знам — прекъснах го аз. Наистина знаех — ние, Хогбенови, нямаме тайни един от друг.

— Сега обаче се появи истински проблем. Хората отново се научиха да цепят атома и се досетиха за нашето огнище в бараката. За да ни оставят на мира, трябва да го разрушим. Но бебето и аз не можем без енергия. Ще трябва да получаваме електричество не от ядрено огнище, а по някакъв друг начин. С това ще се заемеш ти.

Скоро се захванах за работа. Притежавам една способност, която ми позволява да виждам същността на нещата. Извъртях си очите, както аз си знам, и погледнах към решетката на прозореца. Какво да видя? Ами че тя се състояла от малки смешни топчици, които се тресяха, удряха се едно в друго по най-тъпанарски начин и изобщо се суетят като вярвачи, тръгнаха за неделна молитва. Някои наричаха малките смешни топчици — атоми. Приспах за всеки случай господин Амбрустър и взех да преподреждам атомите. Строях с тях нужните ми комбинации, като да бяха тухли. Е, в началото се пообърках и превърнах желязната решетка в златна. Но мигом се поправих и тя се разтвори във въздуха. Измъкнах се и пак върнах атомите по старите им места — на прозореца отново се появи решетка.

Килията ми се намираше на седмия етаж в сграда, половината от която беше кметството, а другата половина — пандизът. Вече се бе стъмнило, затова излетях, без да ме видят. Една нахална сова се лепна за мен, но я свалих с плюнка.

Нашето огнище се пазеше от ченгета. Имаха фенери и нямаше как да се стигне до него. Затова застинах във въздуха и свърших цялата работа от разстояние. В началото изпарих черните работи — „графитите“, както им викаше господин Амбрустър. После се захванах за дървата, които пък той наричаше „уран-235“. Превърнах кютюците в олово, а него — на прах, който вятърът издуха.

Като свърших с огнището, отлетях към извора на реката. Водата едва струеше, а татковият татко казваше, че ни трябва пълноводно русло. Точно в този момент той ми съобщи, че бебето хленчи. Не биваше да развалям оджака, докато не бях намерил надежден източник на енергия. Оставаше само едно решение — дъжд.

Преди това обаче се върнах във воденицата, където монтирах сътворен набърже от мен електрогенератор. После се вдигнах към облаците и охладих един от тях. Взе да святка и рукна такъв дъжд... Да, ама ручейчето пак си остана сухо. След продължителни търсения открих отвор, в който водата се губеше под земята. Така си обясних, защо от тая река и птичка не можеше да се напие! Набързо запуших дупката, като за всеки случай изкарах на повърхността няколко подземни рекички, които сам открих. Накрая се върнах при воденицата.

Дъждът се сипеше като из ведро, затова си помислих, че ченгетата се бяха изпокрили нейде на сушина. Но татковият татко рече, че когато бебето се размъркало, те запушили ушите си с ръце хукнали ужасени. Където им видят очите. Каза ми също да огледам мелничарското колело. Трябваше мъничко да се пипне, пък и дървото за тези няколко века се беше изкорубило. Ама каква хитра работа е това търкало! Тече си водата, а то се върти ли върти, без да му пука от нищо. Можели са да строят някога!

След като се убедих, че бебето и татковият татко са се сгушили уютно като пиленца в гнездо, полетях към Пайпървил. Този път пък ми се лепна гълъб. Трябваше и него да заплюя. По всички етажи на пандиза-кметство търчаха чиновници с объркани мутри. Мама ми обясни ситуацията. Тя, тате и Лемнуел станали невидими и се сбрали на съвещание в една голяма килия. Останалите просто ги търсеха. Забравих да кажа, че аз също се направих на невидим и надникнах в моята килия. Господин Амбрустър все още не се беше събудил.

— Дядо ти ни обади, че всичко е наред — рече мама. — Струва ми се, че вече можем да си тръгнем за вкъщи. Дъждът силен ли е?

— Направо порой. Направих всичко така, както ми нареди татковият татко...

Не успях да завърша, защото точно тогава в края на коридора се чува възгласи на изумление. След това към решетката на нашата килия тичешком се приближи едно задъхано и тлъсто миешко се мече, носещо наръч съчки в предните си лапички. Върху задните то клекна и започна да кладе огън. Очичките на зверчето блестяха от изненада. Нашичкият го бе хипнотизирал, без изобщо да се събуди. Край решетката се насъбра любопитна тълпа. Хората, разбира се, гледаха не нас, ние си оставахме невидими, а мечока. Дори и аз надникнах с интерес — исках

да видя дали Великолепния кара зверчетата сами да си свалят кожите. Но тъкмо когато хайванчето се приготвяше да се самосготви, едно от ченгетата го сграбчи за врата, мушна го в торба и го замъкна нанякъде.

Вече беше съмнало. Отнякъде се чуха викове, а след това сред тях се извиси глас, който ми се стори познат.

— Мамо — казах, — трябва да видя какво правят с бедничкия господин Амбрустър.

— Стой тук, време е вече да измъкнем бебето и дядо ти от пещерата. Казваш, воденичният камък се върти, а?

— И още как! Имаме достатъчно електричество.

Мама сръчка татко и му нареди:

— Хайде, по-бързо!

— А не е ли по-добре първо да му цапнем по едно? — заинати се тате, но мама го вдигна и му каза, че трябва да си тръгваме.

Трябваше да унищожа и тази решетка. Дъждът не спираше, но мама каза, че не сме от захар, няма да се стопим. Те с тате подхванаха хъркащия Лемнуел от двете страни и полетяха.

— Тръгвай с нас! — кресна мама. — Иначе ще те напляскам!

— Ей сегичка! — отвърнах, но останах.

Оказа се, че отново бяха замъкнали господин Амбрустър в залата за разпити. До прозореца стърчеше господин Генди, който пронизваше бедничкия човечец със змийските си очички. Други двама бяха навили ръкава на господин Амбрустър и се мъчеха да боднат ръката му с някаква игла, която се надебеляваше в някаква стъклена джаджа. Гадни типове! Измъкнах се от състоянието на невидимост и им креснах:

— Не пипайте човека!

В отговор — друг вик:

— Хогбеновото копеле, дръжете го!

Позволих им да ме хванат. Натикаха ме в креслото и взеха да ми навиват ръкава.

— Няма какво да си играем с тях. Вкарайте им по малко от серума на честността — хищно се усмихна в лицето ми господин Генди, като допълни: — И майчиното си мляко ще изпееш!

Господин Амбрустър вече го бяха натъпкали с нещото, но той продължаваше да настоява на своето:

— Не знам къде се дяна това момче. Вече ви казах. Беше там, а после го нямаше...

Цапардосаха го по главата да млъкне, а господин Генди лепна носа си о моя и просъска:

— Ей сегичка ще разберем откъде имате ядрен реактор. Едно боцване и ще си развържеш човката. Разбра ли?

В същия миг усетих нещо като ужилване. Онези двамата вкараха иглата на стъклената джаджа в ръката ми и впръснаха серума. Но аз продължих да повтарям, че нищо не знам. Генди нареди да ми инжектират още, но нямаше никаква полза от това.

Неочаквано някой се втурна в стаята и закрепця:

— Бентът е рухнал! Водата е заляла половината от фермите!

Господин Генди подскочи като ужилен.

— Лъжете! Не може да бъде! В река Голяма Мечка не е имало вода от сто години!

Скоро всички се разпръснаха на групички, заговори се за някакви образци и за сбор пред парадния вход.

— Успокойте се, господин Генди — посъветва го някой. — Само се пенят...

— Ще поговоря с тях и ще оправя нещата. Още нищо не е сигурно, а изборите са след седмица.

И господин Генди хукна, останалите — след него. Тогава започнах да се чеша, адски ме сърбеше. О, господин Генди, започвам да се ядосвам!

— Дай да изчезваме — предложи Амбрустър. — Друг такъв случай няма да ни падне.

Изскочихме през задния вход, заобиколихме сградата и отпред налетяхме на огромна тълпа. Най-горе на стълбището стърчеше Генди, а към него пристъпваше широкоплещест момък, понесъл в ръце огромно каменно парче.

— Аз не знам бент, който да няма граница на издръжливост — обяви господин Генди.

Момъкът вдигна камъка над главата си и кресна:

— А какво е кофти бетон знаеш ли? Че това е само пясък! Един галон вода може да събори такъв бент.

— Не е честно! — тръсна глава господин Генди. — Възмутен съм повече от вас и ви уверявам, че от страна на властите договорът е изпълнен безупречно. Но ако компания „Аякс“ е вложила некачествени материали, ще ѝ видим сметката.

А мен адски ме сърбеше, направо не можеше да се търпи. Трябваше нещо да предприема. През това време здравенякът направи крачка напред, мушна пръст в ребрата на Генди и попита:

— Знаеш ли какво се говори? Че ти си собственикът на „Аякс“. Вярно ли е?

Господин Генди зяпна, поклати глава и неочаквано отсече:

— Да, „Аякс“ ми принадлежи.

Господи, как зарева тълпата! А момъкът направо се задъхваше от възмущение.

— И го признаваш открито?! Значи си знаел от какви лайна е направен бентът! Кажеш колко прилапа.

— Единайсет хиляди — призна господин Генди. — Останалото отиде за шерифа, за членовете на градския съвет, за...

Но разбеснялата се тълпа хукна нагоре и не чухме повече нито дума от кмета.

— Виж ти! За пръв път в живота си виждам такова чудо — рече господин Амбрустър. — Какво ли го чака, а? Да върви по дяволите! Затова пък сега ще изхвърлят всички мошеници и най-после в Пайпървил ще си поживеем царски. Освен ако не тръгна на юг. Зимата винаги гледам да съм по-близо до слънцето... Не, днес наистина е ден на чудесата. Оказа се, кой знае как, че в джоба ми са се пръкнали няколко монети. Да пийнем по този случай.

— Благодаря, но мама сигурно се притеснява — отвърнах. — Как мислите, господин Амбрустър, ще бъде ли вече спокойно в Пайпървил?

— Имах си хас... Е, няма да стане веднага. Я виж, стария Генди го мъкнат към пандиза. Попадна си на мястото... Не, това трябва да се отпразнува, Сонк! Къде изчезна бе, момче?

А аз вече бях станал невидим. И летях към къщи, за да опъна жиците. Нали вече бяхме осигурени с енергия.

Оттогава заживяхме спокоен живот. На нас, Хогбените, спокойният живот и безопасността са най-скъпи. След време татковият татко разправяше, че сме организирали прекрасно наводнение, макар и не такова, за каквото му е разказвал неговият татков татко. В Атлантида по времето на прататковия прататко също правели атомни огнища. Но атлантите се оказали абсолютни хапльовци — набухали в пещите цели планини с уран! Накрая всичко хвъркнало във въздуха и

работата свършила с всемирен потоп. Атлантида потънала и днес никой дори не си спомня за нея. А прататковият прататко едва се измъкнал...

Господин Генди влезе в затвора, ала никой така и не разбра как той най-неочаквано стана толкова откровен пред хората. Казваха, че сигурно е нещо мръднал. Истината обаче е съвсем друга. Помните ли дяволската шашма на тате — телепатичната трансфузия на алкохол от неговата кръв в моята? Та тъй. Когато започна да ме сърби от тоя пусти серум на правдивостта, аз взех, че направих същия номер с господин Генди. Включих го във веригата — той започна да си изплюва камъчетата, а моят сърбеж веднага изчезна. Такива идиоти само с магия можеш накара да говорят истината...

МОРИС ЛЬОБЛАН СЛЪНЧЕВИ ЗАЙЧЕТА

— Ще ми кажете ли най-после нещо, Люпен? — Моят приятел мълчеше, но аз реших да бъда настоятелен. — Много ви моля.

— Добре де. Вземете молив и лист, пишете: 19–21–18–15–21.

— Защо?

— Пишете, ви казвам!

Очите на Люпен, минута преди това равнодушни, започнаха напрегнато да следят ставащото отвън. И най-неочаквано разбрах: без никакво съмнение Люпен броеше слънчевите проблясъци върху потъмнялата отсрещна фасада. Зайчетата по някое време изчезнаха, но след няколко секунди отново започнаха своя равномерен танц на нивото на третия етаж. Преброих ги наум.

— Пет.

— Е, най-после разбрахте — и Люпен се оживи. — Прекрасно!

Когато играта на слънчевите зайчета привърши, аз си позволих да се пошегувам:

— Не ви ли се струва, че си загубихме времето само за няколко цифри?

— Ще ви обясня. Опитайте се да замените всяка цифра със съответната буква от азбуката. Вместо единица — А, вместо двойка — Б, и тъй нататък.

Аз изпълних неговата странна молба и скоро изписах по букви:

„ТРЕБВА ДА СЕ ИЗБЯГВАТ ОПАСТНОСТИТЕ И
ОСОБЕО СЪЛЪСЪЦИ СЪС СИЛИТЕ НА ПРАТИВНИКА
А СЪЩО...“

— Ами че тук е пълно с правописни грешки! Освен това странните откровения на една готвачка едва ли биха могли да ни бъдат

от полза.

Около минута Люпен мълчаливо разглеждаше листчето, след това бавно запали цигара.

— Бихте ли могли веднага да позвъните на барон Рапщейн и да го предупредите, че ще го посетя около десет вечерта.

— Барон Рапщейн ли? Същия онзи...

— Да, да, същият онзи финансист и спортист, стопанинът на Етна, най-страхотната състезателна кобила за сезона. Онзи, дето съвсем скоро стана жертва на жена си.

Впрочем тази история не е тайна. Жената на барона, известна със своята страст към разкоша, изчезна преди две седмици, като откъсна три милиона в брой и цяла колекция от скъпоценни камъни на княгиня Берни, които баронесата взе за малко под предлог, че иска да ги купи. Полицията преследва крадлата по цяла Европа и това, честна дума, не беше никак трудно, тъй като и при бягството си госпожа Рапщейн продължавала да живее с отворени пръсти, пилеейки щедро наоколо пари и диаманти. Накрая се чу, че баронесата била арестувана някъде в Белгия. Обаче задържаната, против която бяха събрани напълно неопровержими улики, се оказа някаква си Нели Дарбел, третокласна актриса. От своя страна баронът обяви награда от сто хиляди франка на всеки, който посочи къде се намира жена му. И дори продаде конюшната с първокласните си коне, една резиденция и родовия замък, за да възмезди откраднатото от княгинята.

— Във вестниците пише, че утре парите трябва да бъдат върнати. Но честно да си призная, не виждам никаква връзка между нещастieto на барона и нашите слънчеви зайчета.

— Прав сте. Не бива да предупреждаваме барона. В цялата тази история има един факт, който не ми дава мира: защо разшифрованата от вас фраза остава недовършена? Да тръгваме, всяко закъснение може да е фатално.

Скоро стигнахме до дома, откъдето, според нашите изчисления, би трябвало да идват светлинните сигнали.

— Кажете — обърна се Люпен към портиерката, — има ли сред наемателите познат на барон Рапщейн?

— Разбира се, господин Льоверн, секретарят на барона! Обикновено аз му разтребвам. Но той, горкичкият, вече две седмици е болен. Откак се случи това с баронесата, поболея се и край.

— И изобщо не става, така ли?

— Не знам. Докторът ми забрани да го навещавам. Даже ключа ми взе.

— Кой го взе?

— Ами докторът. Той посещава господин Льоверн два пъти дневно. Тръгна си преди около двайсетина минути. Едно такова старче с брада и очила.

Без никакви усилия, с някакъв инструмент, изваден от джоба, Люпен отвори вратата на стаята и влязохме. Върху килима лежеше човек с разтворени ръце и лице, застинало в страшна гримаса.

— Мъртъв е — констатира Люпен след бърз оглед.

— Няма нито капчица кръв.

— Има, погледнете — и Люпен посочи върху гърдите на мъртвеца две или три алени капчици. — Льоверн е бил стиснат за гърлото и буквално прободен в сърцето. Казвам „прободен“, защото раната наистина прилича на удар с дълга карфица. — Кажете ми — обърна се Люпен към портиерката, — имаше ли господин Льоверн приятели между съседите, да си пият кафето заедно, да обменят вестници...

— Да, господин Дюлатър. На тази улица, номер 92.

Въпросната къща се оказа двуетажна постройка с винарна на целия първи етаж. Стопанинът пушеше пред прага.

— Господин Дюлатър ли? Тръгна преди половин час. Да, бързаше и взе такси. Беше доста развълнуван и дори изкрещя на шофьора: „Карай направо в полицията!“

— Дявол да го вземе! — процеди през зъби Люпен. — Битката ще бъде жестока. Хайде, приятелю, идете да си починете. Утре сигурно ще ви разкажа всичко, ако това не ми струва живота.

После научих, че само три минути след нашия разговор Люпен позвънил на вратата на дома на барон Рапщейн. Баронът — висок плещест мъж, облечен в скъпо наметало, го приел в своя кабинет.

— Какво знаете за причините за изчезването на жена ми?

— Работата е там, че вашият секретар Льоверн, когото някакъв загадъчен лекар фактически е обрекъл на двуседмичен домашен арест, е успял с помощта на светлинни сигнали да предаде важна информация на своя приятел Дюлатър. И заради това е бил жестоко убит.

— Убит ли? От кого?

— Вече ви казах — от някакъв лекар, чието име не знам. Впрочем трябва да се предполага, че Дюлатър е доста по-осведомен от мен, тъй като веднага е хукнал към полицията, дори без да дочака края на съобщението.

— И какъв е в края на краищата резултатът?

— Ами резултатът е такъв: в момента вашият дом е заобиколен от полицаи, които рано сутринта ще нахълтат, за да арестуват убиеца.

— Убиеца на Льоверн?

— Какви ги говорите, господин барон! Когато Дюлатър е хукнал към полицията, той още не е знаел за печалната съдба на своя приятел. Става дума за убиеца на вашата жена.

— Съвсем сте откачили! Полицията е буквално по петите на жена ми.

— О, не. Полицията е по следите на съвсем друга жена, съучастничка на убиеца. А убиецът прекрасно разбира, че Льоверн не може да не знае истината, затова го е принудил да мълчи. И когато е разбрал за предадената информация, хладнокръвно го е ликвидирал.

— Значи Льоверн е убит от доктора? И кой е този гений на злото?

— Ами вие! Само вашата персона позволява да се подредят всички обстоятелства в стройна логична верига. Вие сте убили баронесата, за да се освободите от нея и да пропилиете милионите в компанията на друга жена. А брадичката, очилата, прегърбената старческа походка — всичко това е маскарад. Вие сте силен човек, господин Рапщейн, и баронесата не би рискувала да ви пренебрегне. Точно по ваше настояване тя е продала част от своите глезотии и е помолила княгинята да ѝ изпрати предназначенията за разпродажба скъпоценности. Очевидно не вашата жена, а вашата съучастничка е духнала в оня паметен ден, за да отвлече вниманието на нашата умна полиция. Пък и как полицията да не търси баронесата по цяла Европа, щом вие самият давате огромна награда за залавянето на жена ви. Трябва да призная, че тези сто хиляди, дадени на нотариуса, са гениален ход. Така де, не може човек, който толкова активно се стреми да помогне, в същото време да лъже. И така ви оставят на мира да разпродавате конюшните, имуществото и да се подготвяте за бягство.

— Кой сте все пак вие? — спокойствието и този път не изменило на барона.

— Приемете ме за пратеник на съдбата, дошъл да ви погуби или да ви спаси. Чуйте ме! Трите милиона, които баронесата уж е откраднала, скъпоценностите на княгинята, парите от продажбата на недвижимостите — всичко е тук, във вашия джоб или в сейфа. През нощта, дегизиран, изчезвате съвсем по английски при вашата любовница, вероятно същата онази Дарбел, арестувана в Белгия. Всичко би трябвало да бъде по мед и масло, но разобличенията на Льоверн сега са събрали купчина ченгета под прозорците ви. Вие сте хлътнали, бароне. Аз обаче мога да ви помогна. Едно позвъняване по телефона, и до сутринта моите приятели без никакъв шум ще ви освободят от примката. А като награда — общо взето нищо: делим наличното наполовина. Става ли?

— Струва ми се, че започвам да разбирам — вие ме шантажирате!

— Шантаж или не, вие просто нямате избор: портфейла или живота. Иначе — примка на шията. Разбираме ли се?

С рязко движение Рапщейн измъкнал револвер и стрелял два пъти. Люпен обаче предвидил действията на събеседника си, отскочил встрани, а след това се метнал върху барона, събаряйки го на килима. Останалото било въпрос на техника. Баронът така и си останал проснат на пода с вързани зад гърба ръце. Люпен пребъркал джобовете му, извадил връзката с ключове и тръгнал към сейфа, когато чул странни шумове. Слугите — помислил си той, но се досетил, че техните стаи са през два етажа. После доловил, че звуците идват от долните етажи — полицията! Да, изстрелите привлекли вниманието на полицията.

„Не — помислил си Люпен, — не трябва да допусна тези господа да се възползват от плодовете на моите усилия! Необходими са ми само дващест секунди да отворя сейфа, обаче не знам кода. Четири букви. Четири букви! Ех, да имаше поне къде да ухапя... Разбира се, старчето Льоверн! Едва ли е рискувал за нищо със своя оптичен телеграф!“

Люпен внимателно набрал буквения код и мушна ключовете. При третия опит вратата се откряна. И тогава, сякаш цапардосан от невидима сила, Люпен отскочил встрани, краката му омекнали,

връзката с ключове зазвънтяла в треперещите му ръце. Пред него се разкрила страшна картина: в дъното на сейфа, прегънато наполовина, тялото на полугола млада жена... разпилени светли коси... кръв...

— Баронесата! — прошепнал Люпен. — Чудовище!

После се извърнал и ритнал убиеца.

— Този път ще намажеш въжето!

Долу слугите откликнали на призивите на полицията.

— Е, и какво ви е сега мнението за барон Рапщейн? — завърши своя разказ Люпен. — Колко лъжлива е понякога външността на човека. Имаше вид на напълно порядъчен...

— А милионите? А скъпоценните камъни? — не издържах аз.

— Бяха в сейфа. И си останаха там. Изненадан ли сте? Но аз не можех да се приближа към тази зловония, към този ковчег! Само минута — и щях да изгубя съзнание. Но все пак главното изпитание беше друго.

— Имате предвид шифъра? Как все пак се сетихте за шифъра?

— Странно, че не бях се сетил по-рано. Ами че той се съдържаше в разобличителното послание на бедничкия Льоверн. Помните ли правописните грешки в разчетената от вас фраза? Ясно е, че един секретар на барон само умишлено би могъл да сбърка „требва“, да напише „опасност“ с „т“, да прескочи „н“ в думата „особено“, да напише „пративник“ вместо „противник“. Още когато ми споменахте за правописните грешки, в мен веднага се събуди подозрение. После съединих тези четири неправилни или пропуснати букви, получи се ЕТНА. Ами да, така се казва знаменитата кобила на барона, гордостта на неговата конюшня!

— И тази една дума беше достатъчна?

— Достатъчна, за да тръгна по следата на барона. А по-късно, в кабинета, да се досетя, че това вероятно е шифърът на сейфа, тъй като Льоверн не би могъл да не знае какво има в него. В самото начало реших, че Льоверн би трябвало да има приятел, с когото си пие кафето в разгадаване на разни ребуси и логични задачи. Те вероятно са се изхитрили да поддържат връзка, без да напускат стаите си — с помощта на слънчеви зайчета.

— Боже мой, колко е просто!

— Просто е. И тази история още веднъж доказва, че в разкриването на престъпление много важна роля играят не толкова анализът на фактите, наблюденията, дедукцията, логиката, колкото интуицията... интуицията и интелектът. А Арсен Люпен, простете за нескромността, е щедро надарен и с двете.

Източник: Гоа

Издание:

„Върколак“ — невероятни истории, брой 1 от 1997 г.

Издателски екип: Агоп Мелконян, Олег Чернев, Петър
Кърджилев

Илюстрации: Веселин Дамянов

Предпечат: Виктор Мелконян

Издателска къща „Ерато“ „Оларт“ ООД

Печат „Амадеус’С Ко“ ООД, цена 990 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.